

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Siyasi Gazete

ŞUBAT 2003, Yıl 6 Sayı: 92 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 50p.

Kuzey Kıbrıs Türkiye'nin "rehinesi" olamaz!

- Kuzey Kıbrıs AB'ye giriş için Türkiye pazarlık konusu yapıyor.
- Denктаş, Türkiye devletinin çıkarları için Kıbrıs Türklerini uçuruma götürüyor.
- AKP'den medet ummak, halkın mücadelesine inanmamaktır.
- Halkımız, barış ve demokrasi mücadelesinde yoluna devam edecektir.

ŞİMDİ, "BARIŞ CEPHESİNİ"

Açık mektup

Tüm Parti, Sendika, Meslek Odası ve Dernek Yönetimlerine,

Ülkemizin mücadele dinamiğinin geldiği noktayı çok iyi değerlendirmeliyiz. Bu güne kadar "Annan Planı'nın" belirlenen tarihler içerisinde hayata geçmesi için hep birlikte kararlılıkla mücadele ettik. Rejim ve onun Temsilcisi Denктаş, Kıbrıs Türk halkı'nın "çözüm- barış" istencini reddetmiştir. Laheyde yaşanan somut durum, Kıbrıs Türk halkına rağmen Denктаş arkasına TC devlet gücünü alarak statükoyu koruma kararlılığını ortaya koymuştur.

Nitekim Lahey öncesi meclisin referandum kararı almasını engelleyen, halka karşı "devlet mitingi" düzenleyen ve şimdi de karşı saldırıya geçen güçler yine aynı güçlerdir.

Örgütlerimizin "referandumla iradeleri-

ni ortaya koyma" mücadelesi sürmelidir. Fakat halkımız çok daha somut hedefler istemektedir. **Belli olmuştur ki statükoyu yenmeden, arkasındaki rejimi yenmeden, Kıbrıs Türk Halkı barışı asla göremeyecektir.** Çünkü "siyasal rehine" yapıma çabası artarak devam etmektedir.

Bu güne kadar mücadeleyi birlikte götüren tüm örgütler;

Bugünden itibaren "hemen seçim-erken seçim" şiarıyla ortaya çıkmalı. Bunu başarmak için tüm demokratik yollar zorlanmalı. Bugüne kadar ortaya koyduğumuz kararlı direnişimiz artarak sürmeli.

Statükoyu ve arkasındaki rejimi ortadan kaldırmadan bu ülkede hiç bir

adımın atılamayacağını tüm halkımız gördü. Bu zor ama zorunlu hedefi başarmak için tek yol var. **Güçlerimizi tüm güçlerimizi birleştirmek. "Barış ve Demokrasi Cephesini" kurmak.** Halkımızın geniş yığınlarının talep ve arzuları da bu yöndedir. Bu cephe erken seçimle iktidarı almalı ve hemen "Annan Planı" çerçevesinde barışı zorlamalı.

Kritik günlerde rejimin bir çırpıda tüm gerici parti ve güçleri birleştirdiğini yakından gördük, yaşadık. Bu nedenle halk güçlerinin de "birliği" kaçınılmazdır. Şarttır.

Değerli Örgüt Yöneticileri,
Kıbrıs Sosyalist Partisi, reel politik gerçeğin dayattığı koşulları analiz ederek süratle "Barış ve Demokrasi

Cephesi'nin" oluşmasını talep etmektedir. Partimiz bu uğurda üstüne düşen her türlü özveriye bu güne kadar olduğu gibi, bu günden sonra da gösterecektir. Halkımız, Lahey sonrası "belirsizliğe ve hedefsiz konuma" düşmüştür. Bundan süratle uzaklaşmalıyız. 16 Nisan sonrası Güney'in "açılımları" sonucu örgütlü mücadele o güne kadar hedefsiz kalırsa bu halkımızın mücadelesine çok pahalıya malolacaktır.

Geldiğimiz noktanın hafife alınacak, sürece bırakılacak yanı kalmamıştır. Şimdi **"tek yumruk"** olup iktidarı alma zamanıdır.

**Kıbrıs Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi**

Halk Kararlı

27 Şubat Mitingi

27 Şubat saat 11'de 70 bini aşkın barış gönüllüsü İnönü Meydanı'nı doldurdu. Ülkenin her yanından halk akın akın sel gibi alanlara aktı. Miting alanında sabahleyin iki adet bomba bulunmuş ve BRT'den halka "mitinge gitmeyin" -dercesine- duyurusu yapılmış olmasına rağmen halkımız kararlılıkla miting alanına koştu.

Mitingden bir gece önce büyük şehirlerde evlere atılan imzasız tehdit mektupları da bir işe yaramadı. Statükoyu inatla ayakta tutmaya gayret gösteren rejimin despotik saldırıları da artık işe yaramıyor. Kıbrıs Türk halkı durdurulamayan bir sele dönüşmüştür.

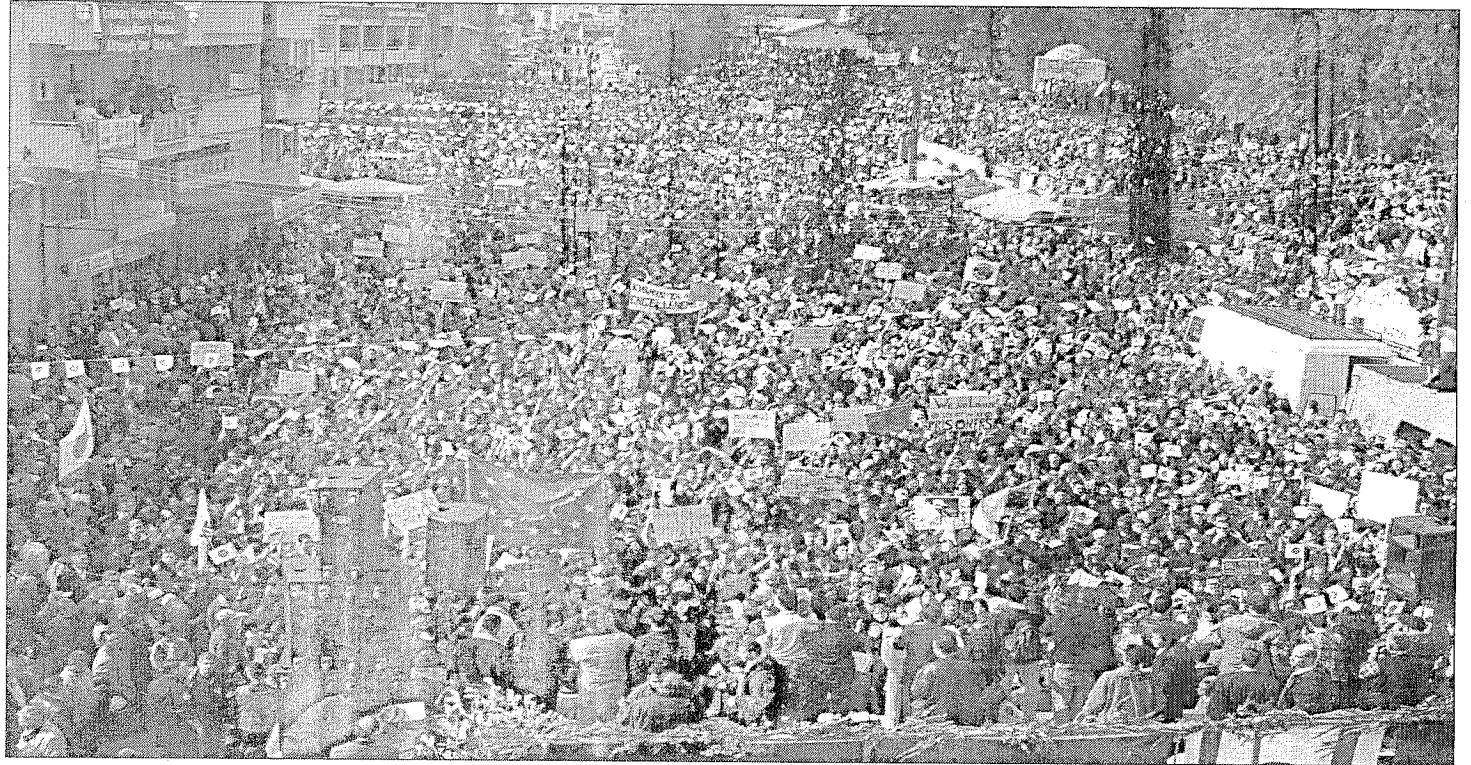
Mitingde BMBP adına CTP Genel Başkanı M. A. Talat ve TKP milletvekili Mustafa Akıncı, Ortak Vizyon adına Ticaret Odası Başkanı Ali Erel'in yanı sıra Türkiye'den adımıza gelen ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu ve GKO adına da Doğuş Derya birer konuşma yaptılar.

Bu mücadeleyi omuzlayan siyasi partiler CTP, TKP, YBH, BKP ve KSP başkan ve sekreterleri halkı birlikte, elele selamladılar. Bu tavrı miting alanını coşturdu.

Halk "Denktaş istifa", "Barış hemen şimdi", "Kıbrıs'ta barış engellenemez" gibi sloganlarla statükoyu inatla ayakta tutmaya çalışanlara karşı öfkesini ve kararlılığını ortaya koymuştur.

Halk önümüzdeki kısa süreçte daha kararlı ve sonuç alıcı adımlar talep etti. Miting alanında kararlı ve inançlı olan gençlik kitlesi de "ortak vatanı yaratma" sözü verdi.

Halkın kararlılığını sergileyen mitinge yerli

gruplardan SOS de müzikleriyle renk kattı.

Kuzey Kıbrıs'ta hayatı durduran "Barışa ve AB'ye Hazırız Mitingi" disiplin içinde sona erdi.

27 Şubat mitinginin ardından, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın taraflara yaptığı 30

Mar'ta referanduma gitmeleri çağrısına rağmen statikocular, halk iradesini hiçe sayarak politika yapmayı sürdürmektedirler.

Meclis Önünde Eylem

Meclisin referandum konusunu görüşmek

üzere toplandığı 7 Mart'ta binlerce barış yanlısı vatandaş meclisten referanduma evet çıkması yönündeki taleplerini haykırarak üzere meclis önünde toplandı. Bu eylem sırasında oldukça kızgın olduğu gözlenen kalabalık uzun bir bekleyişe rağmen olumlu bir haber alamadı. Çeşitli örgüt temsilcilerinin yaptığı konuşmalardan sonra oturuma gelmediği anlaşılan sözde hükümet edenlere ve milletvekillerine karşı yoğunlaşan protestolar zaman zaman tansiyonun daha da artmasına neden oldu. Kalabalık konuşmaların ardından olaysız bir şekilde dağıldı.

TC egemenlerinin ve Kuzey Kıbrıs'taki sömürge rejiminin barış karşıtı mitingini Kıbrıs'ta statükocu, barış ve çözüm karşıtları 7 Mart'ta Lefkoşa Sarayönü'nde bir miting düzenledi. Denktaş rejiminin ve TC derin devletinin örgütlediği mitinge, çocuklar, okullarından zorla alınarak, askerler sivil kıyafetler giydirilerek, işçiler, patronlarının işten atma tehditleriyle, birçok vatandaş tehdit yoluyla katılmaya zorlandılar, hatta feribotlarla Türkiye'den ithal göstericiler getirildi. Rejimin sözcülüğünü yapan BRT'nin toplanan kalabalığı 100 binlik bir kalabalık olarak açıklaması, alanın kapasitesi dikkate alındığında ne kadar komik olduğu anlaşılmaktadır. Mitingde R. Denktaş, D. Eroğlu ve S. Denktaş birer konuşma yaparak Annan Planını reddettiler, sömürge rejimine ve statükoya sahip çıkarak her türlü barış girişimine darbe vuracak tavırları sergilediler.

Sömürge rejiminin bu miting ve mitingde sergilenen tavırlar barış cephesinde yoğun tepkilere neden oldu

DAÜ'de Rezalet

DAÜ'de, 7 Mart Cuma günü yapılan mitinge öğrenci, öğretmen ve çalışanları çekebilmek için okul yönetimi her türlü olanağını seferber etmiştir.

Bir gün öncesinden başlayarak tüm öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin okul mail adreslerine miting günü Sabancı Yurtları önünden otobüs kalkacağı bildirilerek mitingte buluşma çağrısı yapılmıştır. Egemenlik safasıyla Annan Planı'na karşı çıkılmasının önerildiği mailden ayrıca teke tek tüm öğretmenler ve çalışanlar ve bazı öğrencilerle temas kurularak mitinge katılmaları için telkinler de yapılmıştır. Okul yönetimi, Okul sınırları içerisinde, bundan iki ay önce elinde KSG gazetesi taşıdığı için bir arkadaşımıza müdahale ederken, mitinge çağrı bildirileri dağıtması yanında binalara da afişler astırılmıştır.

Öğrencilerin şehir içi okula ulaşım paraları konusunda kilını kıpırdatmayan okul yönetiminin öğrencilerin ödediği paralarla mitinge ücretsiz otobüs kaldırması öğrenciler arasında tepkiye yol açmıştır.

Özgürlüğe Yürüyüş Dergisi Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP)'nin Annan Planı hakkındaki görüşlerini öğrenmek istediğini bildirmişti...

KSP'den Özgürlüğe Yürüyüş Dergisi'ne Cevap:

Değerli yoldaşlar, Annan Planı'nın iki temel zaafı vardır. Bunlardan birincisi, Planın dünya emperyalizminin Kıbrıs üzerindeki emperyalist tahakkümünü kabullenmesidir. Bu nedenledir ki, İngiliz üslerinin ve Türkiye ve Yunanistan askerî güçlerinin adamızdaki varlığı korunmaktadır. Bu burjuva ülkelerin adamızın siyasi yaşamına askerî varlıkları ve garantörlük konumları üzerinden emperyalist müdahalesi korunmaktadır. Bunlardan ikincisi, Planın Kıbrıs'ın yukarıda bahsi geçen güçler yanında, yerli burjuvaların da karşılıklı çıkar çatışmalarının dengelenmesi üzerinde temellendirilmiş olmasıdır. Bu nedenle, bir yandan Kıbrıs burjuva milliyetçi temellerde bölünmekte, diğer yandan Planın bu burjuva ve emperyalist karakterine rağmen,

veya bundan dolayı, olaya taraf olan burjuva güçler tarafından kabulü ve uygulanması ihtimali de az görünmektedir.

Partimiz Kıbrıs Sorununun ancak ve ancak anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin elde edilmesi üzerinden, Kıbrıs'ın dünya emperyalist zincirinden kopması üzerinden çözülebileceği görüşündedir. Burjuvazinin milli sorunları çözme devrinin kapandığı, milli sorunları, yeni tür milletler, burjuvasız milletler, diğer milletlerle işbirliği ve dayanışma ahlakına sahip milletler oluşturarak işçi sınıfının çözmek zorunda olduğu görüşündedir.

Partimizin burjuva-emperyalist Annan Planı'nın kabulü temelinde yükselen barış hareketine tüm varlık ve benliği ile katılması, bu barış hareketinin zaferi için elinden geleni ardına koymaması siyasetinin pek çok nedeni vardır. Bunlardan belirleyici olan, temel neden şudur:

İlk başta sol, devrimci, demokrat bireylerin, sonrada işçi sınıfı ve halkımızın, biz-zat kendi pratik tecrübeleri üzerinden, burjuvaziden yaşam şartlarını iyileştirmek için reformlar elde etmek amacıyla bile devrimci örgütlenme ve eylemliliğin kaçınılmazlığını kavramalarını sağlamak. Böylece onların anti-emperyalist cephe örgütlerini ve hükümetini elde etme siyasetimizin tüm zorluklara rağmen zorunluluğunu kavramalarını sağlamak. Bu yolun işin aslında kendileri açısından en az zararlı, en az kayıplara yol açacak ve tek şerefli yol olduğunu görmelerini sağlamak.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Kıbrıs Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

Gancelli Evren MANER

Bu ülkede ne kadar zamandır birkaç kişinin saltanatlığı sürüyor?
Biz kendi vatanımızdan göç ederken...
Asker yollarında faşist düşüncelerle donatılırken...
Okullarda beyinlerimize EOKA, TMT gericiği işlenirken...
Ders kitaplarında tarih ve bilim derslerinden çok sistemin sürekliliği savunulurken...
Bütün bunlar kaç kişinin saltanatlığı için yapılır?
Kıbrıs Türk halkı şu anda sokaklarda...
Özgürlüğün sesini haykırıyor...
Bu ses 18 Temmuz sesine benzemiyor...
Bu ses işgal rejimine karşı verilen

mücadeleye benzemiyor...

Ama bu ses Kıbrıs Halkının özgürlüğüne giden mücadeleyi örgütüyor...
Meclisten umut bekleniyor...
Meclisten birşey çıkmayacağını defalarca yazdık...
Defalarca söyledik...
Meclis halkın meclisi değil...
Halkın geleceğine mecliste karar verilemez...
Boşuna umut bağlamayın...
Meclis yok...
Devlet yok...
Adalet bakanlığı olmayan bir ülkede...
Adalet yok...
Bugün zafer halkındır...
Yetmiş Bin kişinin üstünde, dolup taşan miting alanları bunun örneğidir...
Haykıran gençlik bunun örneğidir...

Meclise gelmeyen, referandum bu gerici mitingte bitmiştir diyenler...

Evlerinin koçanları ile, son model mersedesleri ile her gece işgalin altında iktidarını sürdüren azınlık...
Kaybetmiş, ama hala daha o koltukta oturmakta ve de Ankara'dan gelen emirleri uygulamaktadır...
Kıbrıs Türk halkı artık uyanmıştır...
Birkaç yobazın iktidarının sürdüğü yerde...
Halkın büyük bir bölümü işsizlik, göç ve gerici hareketlerin kurbanı olma yolunda ise...
Bunun adı özgürlük değildir...
Bunun adı faşizmdir...
Ve Kıbrıs halkı bunun farkındadır...
Ama iktidarı ele geçirene kadar da bu mücadele sürmelidir...

Bunun başka bir açıklaması olamaz...
Koptuğu yerde kalsın diyenlere verilecek cevap bu olmalıdır...
İnsanın insan tarafından, çoğunluğun azınlık tarafından sömürülmesi...
Bitmediği sürece...
Mücadele devam edecektir...
Köylerden davul sesleri geliyor...
Ateşler yanıyor beş parmakların altında...
Benim köylüm, benim emekçim...
Yollarda...
Tarlada...
Fabrikada...
Hayatı yaratıyor...
Örgütleniyor...
Büyüyor...
Sömürüye, faşizme, saltanatlığa son darbeyi vurma yolunda...
Zafer bizindir, sınıfa güven...

28 Şubat'ın ardından

28 Şubat'ın hemen ardından 4 yıl önce basılmış olan 'Kıbrıs Sorunu' başlıklı broşürümüzden kısa bir derleme yapmanın aleni var mı?

Bizim de aktif ve en tutarlı parçaların dan biri olduğumuz Barış Hareketi tüm gücüyle burjuva-emperyalist çözüm türlerinden biri olarak Annan Planı'nın kabulü için çalışırken, bu plana karşı çıkan güçlerin önerilerinin de burjuva-emperyalist bir çözüm türü olduğunu ortaya koyan, ve anlaşma ihtimalinin tamamen burjuva-emperyalist güç dengelerine bağlı olduğunu, tek alternatifimizin kendimizi anti-emperyalist birleşik cepheye örgütlemek olduğunu ortaya koyan broşürümüzün devrimcilerimize ve halkımıza hatırlatılmasının bizce tam da zamanıdır.

Barış Hareketinin zaferi için çabalarımızı ona katarken burjuva-emperyalist çözüm önerilerinin, bu önerilerden biri veya diğerinin mücadelemizin esasında hiçbir değişikliğe yol açmayacağı, şekilsel, taktiksel değişikliklere yol açacağını tekrar hatırlamalıyız.

Annan Planı şeklinde anlaşma elde edilse de edilemese de mücadele bitmeyecek. Sürece.

Bu öneri bizim saflarımızda bir anlama, tüm diğer hareketler saflarında başka bir anlama sahiptir.

Göreceğiz bakalım 16 Nisan'da burjuva-emperyalistler ne yapacaklar.

Devrimciler ve halkımız da görsün, ne olursa olsun ne yapmak gereklidir, mücadelenin sürmesi ne anlama gelir!

İşte broşürden kısa alıntılar:

KIBRIS'TA BURJUVA-EMPERYALİST ÇÖZÜM ÖNERİLERİ.

1. ANLAŞMAMAK (MEVCUT VEYA BENZERİ YENİ BİR DURUM)

Kıbrıs'ta sürmekte olan durumun mevcut güç dengelerine dayanan ve 28 yıldır ayakta duran bir emperyalist çözüm türü olduğuna daha önce değinmiştik. Kıbrıs'ta etkin tüm yabancı emperyalist güçlerin ve onların Kıbrıs'taki uşaklığını üstlenmiş yerli burjuva güçlerin çözüm olduğunu kabul etmediği bir çözüm türü. Kendilerinin bile bir çözüm olduğunu kabul etmedikleri bu durumu çözmek için önerdikleri çözümlerin de hiç mi hiç çözüm olmadığı bir çözüm. Bu durum bir müddet daha sürebilir. Mümkündür.

Karşılıklı anlaşmanın olmadığı bu çözüm türü güçler dengesindeki değişiklikler yansıtan yeni bir burjuva çözüme dönüşebilir. Anlaşmaya varmak bunlardan biridir. Aşağıda bu çözüm türünü ele alıyoruz.

2. ANLAŞMAK.

Kıbrıs'taki milli sorunun üç cephesini oluşturan, dolayısıyla bu sorunun çözümünde esas belirleyici olan güçler, yani Yunanistan-Türkiye, Kıbrıslı Rum-Kıbrıslı Türk hükümetleri ve İngiltere görüşmeler üzerinden, barışçıl bir anlaşmaya varırlar. Bu anlaşma üç şekil alabilir gel gelelim tüm bu üç şeklin iki ortak yanı olmak zorundadır.

Birincisi; İngilterenin üslerine, İngilterenin 1960 Antlaşması üzerinden

sahip olduğu ada üzerindeki hakimiyet haklarına dokunmayacaktır. Bu olmamış anlaşma da olamaz. Bu olmamış niye bir anlaşma olamayacağına ileride değineceğiz. Aşağıdaki anlaşma şekillerini, anlaşma türlerini incelerken yukarıda değindiğimiz İngiltere'nin Kıbrıs üzerinde var olan "haklarının" tüm taraflar tarafından korunduğunu varsaymaktayız.

İkincisi; ada'da Kıbrıslı Rum ve Türk kesimler arasında bugünkü mevcut sınırların Kıbrıslı Rumlar ve Türkler ve Türkiye ve Yunanistan'ın anlaşması çerçevesinde ya olduğu gibi kabullenilmesi ya da yeniden belirlenmesi ve her iki taraf tarafından da tanınarak bir kesinlik kazanması gereklidir.

Bu çerçevede şu üç seçenek ortaya çıkmaktadır:

2.1- Kıbrıs'ta İngilizlerin malı, İngilizlerin toprakları olarak İngilizler tarafından yönetilen İngiliz üs bölgeleri varlığını korurken; Güneyde Kıbrıslı Rumların, Kuzeyde Kıbrıslı Türklerin birer devleti kurulur. Bu devletlerin ne türler alacağı, "bağımsız" ve laik Cumhuriyet mi, "bağımsız" ve dinci Cumhuriyet mi, krallık mı, otonom bölgesi mi, Türkiye'nin bir ili mi, otonom bölgesi mi vs. vs. her devletin ve dolayısıyla Türkiye ve Yunanistan'ın kendi bileceği iş olur. Kendileri, kendi aralarında, daha sonra veya anlaşma sırasında "milli kardeşler" olarak bu sorunu da "çözerler".

2.2- Kıbrıs'ta İngilizler'in malı, İngilizler'in toprakları olarak İngilizler tarafından yönetilen İngiliz üs bölgeleri varlıklarını korur; Güney'de Kıbrıslı Rumlar'ın, Kuzey'de Kıbrıslı Türkler'in birer devleti kurulur. Bu devletler Federal bir devlet olarak, yani esas ağırlığı Kıbrıslı Rum devletinde olan bir çatı altında Kıbrıs Federal Cumhuriyeti olarak birleşirler.

Bu 'artlarda Kıbrıs Rum ve Türk kesimlerinin şu veya bu şekilde Yunanistan veya Türkiye'ye katılmaları dışlanır. Her iki taraf ve Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin bu Federasyonun nasıl bir Federasyon olacağını, tek tek devletlerin ve Federal devletin nasıl bir çerçeve içinde kurulacağını ve haklarının neler olduğunu anlaşma sürecinde belirlemeleri gereklidir, dolayısıyla tüm bu sorunları anlaşma sürecinde "çözerler". Bu anlaşmayı açık ki İngiltere, Türkiye ve Yunanistan garantileri altına alırlar. Anlaşmanın garantörleri olurlar. Bu Federasyonun AB üyeliği, NATO üyeliği vb. sorunların da anlaşma sürecinde "çözülmesi" gereklidir.

2.3- İkinci seçenekte, federasyon seçeneğinde olduğu şekilde, ama bu sefer bir konfederasyon kurulur. Konfederasyonun bir özelliği merkezi hükümetin hemen hemen hiç bir güce sahip olmamasıdır. Federasyon mu, Konfederasyon mu seçeneklerinden birini seçmeye zorlandıkların da Kıbrıs Türk burjuvazisinin seçimi de tamı tamına bu nedenle konfederasyondur.

3. GERİCİ, EMPERYALİST SAVAŞ

Çözüm türlerinden biri de yeni güçler dengesi şartlarında anlaşmamak çözüm türünü savaşarak sürdürmek olacaktır. Savaşlar, binlerce Yunanlı, Türk, Kıbrıslı

Rum ve Türk'ü öldüren bir savaş yaparlar, sınırları şu veya bu yönde az biraz veya çok değiştirirler ve yine üzerinde anlaşmadıkları şartlarda karşılıklı cephelere çekilirler vb. Veya savaş sonrası anlaşılır!

Bugün hepimiz gözleri önünde Türkiye ve Yunanistan arasında Ege Denizi ve Kıbrıs'taki çıkar çatışmasının savaş yoluyla çözülmesinin zemini hazırlanmaktadır. Bu hazırlığın arkasında daha başka çıkar çatışmaları da gizlidir. Mesela Sovyetler Birliği'nin yenilgiye uğratılmasında Amerikan Gizli Servisleriyle işbirliği halinde aktif rol üstlenmiş Türkiye burjuvazisinin Amerikan-İngiliz emperyalizmiyle işbirliği halinde bugünkü Rusya'yı iyice zayıflatıp "Türk Cumhuriyetleri" ve diğerlerini Dünya halklarının bu katillerinin etki alanına çekerek bundan bir fayda elde etmeyi ümit eden emperyalist planları ve bu planlara karşı Yunanistan'ı Türkiye'ye karşı kullanmak isteyen Rusya ve Almanya-Fransa işbirliği. Mesela Kürt sorununu kesin bir şekilde halletmek için Suriye'ye karşı İsrail'le işbirliği politikasını geliştiren Türkiye'nin Arap uluslarının petrol zenginliği tarafından kabartılan iştahı ve Araplara karşı emperyalist bir politika geliştirme ham hayali ve bu politikaya karşı Suriye ve Yunanistan'ın yüksek sesli ve Rusya, Almanya, Fransa'nın sessiz ittifakı. Bu ittifaklarda Rusya genellikle en güçlü güç olarak öne çıkarılır. Fakat bu palavradır. Rusya'nın bugünkü hırsız yöneticileri Rusya proleteryası ve kollektif çiftçilerini soyamak meşguldürler ve bunun için yabancı emperyalistlere muhtaçtırlar. Onlar ancak ve ancak kullanılmak için vardır.

Savaşı önleyecek tek güç Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs proleteryasındadır. Bu savaşın şu veya bugün, şu veya bu taraf tarafından başlatılmasını bu güçler dışında başka hiçbir güç önleyemez.

4. SORUNUN BAŞKA BİR BURJUVA ÇÖZÜMÜ: A.B. ÜYELİĞİ

A.B. üyeliği sayesinde, bu daha güçlü emperyalist gurubunun üyeliği sayesinde, Türkiye'nin Kıbrıs'ın üzerinde Demokles'in kılıcı gibi salladığı emperyalist savaş tehdidinden kurtulmak "yüce amacı", ve farklı bir milli grup olarak yok olmakla karşı karşıya olan Kıbrıslı Türkleri koruyabilme umidinin farkındayız.

Bazıları, Kıbrıs'ta kurulacak bir burjuva federasyonun yol açacağı tüm problemlerin bu federasyonun A.B. ile federasyonu (üyeliği) sayesinde çözülebileceğini ileri sürüyorlar. Anlaşılan o ki, bu üyelik sayesinde Kıbrıs'taki federasyonun her iki kanadı da ortak bir amaca sahip olacak: barışçıl, demokratik ve modern bir şekilde gelişmek.

Kıbrıs Federal Cumhuriyeti olarak A.B. ile birleşme projesi başarı kazansa bile, bu Kıbrıs'ın karşı karşıya olduğu hiçbir milli sorunu çözmeyecektir. 1960 öncesi Kıbrıs sadece İngiltere'yi göğüslemek zorundaydı. 1960 sonrası Türkiye ve Yunanistan da Kıbrıs üzerinde hukuki hakları olan ülkeler olarak devreye girdiler. Eğer bu Federal Cumhuriyet olarak A.B. üyeliği projesi başarı kazanırsa, daha da çok yabancı emperyalist güç Kıbrıs'ta hukuki olarak hak iddiasıyla devreye girecek.

A.B. proleteryanın devrimci bir projesi

değildir. A.B. dünya emperyalist burjuvazisinin karşı devrimci bir projesidir. **MİLLETLER SORUNUN PROLETER ÇÖZÜM YOLU**

Burjuvazinin milli sorunu çözmedeki bu yeteksizliği, onların yarattıkları burjuva şartlarda milletler arası ilişkilerin zora ve sömürüye dayanmak zorunda olduğu genel tespitinin ötesinde siyasi bir gelişmeye yol açar.

İşçi sınıfı ve onun önderliğindeki küçük burjuvazinin devrimci kesiminin uluslar arası ilişkileri karşılıklı kalkınma ve gönüllü işbirliğine dayalı olarak yürütecek devletler (Sovyet devleti) kurmak için emperyalizme (yerel büyük burjuvazi de dahil olmak üzere Dünya burjuvazisine) karşı yürüttüğü savaşı.

Ekim 1917 Devrimiyle başlayan bu eğilim, bugün milli sorunun çözümünde tek alternatif olarak karşımızda durmaktadır. Ya bu eğilim zafer kazanır, ya da milletler arası ilişkiler barbarlığa dönüşür. Bu eğilimin zayıflığı nedeniyle milletler arası ilişkiler gözlerimizin önünde barbarca ilişkilere dönüşmektedirler.

A- KIBRIS'TA İTTİFAKLAR SİYASETİ

Kıbrıs tarihinin, Kıbrıs'taki burjuva güçlerin siyasetlerinin doğru bir değerlendirmesinden iki kesin sonuç çıkar: Birincisi, Kıbrıs Sorunu'nu çözmek Kıbrıslı işçilerin omuzlamak zorunda oldukları bir sorundur. İkincisi, Kıbrıs'ın Rum ve Türk büyük burjuvazisi emperyalizm cephesindeki yerlerini almışlardır ve bu nedenle Kıbrıs Sorununu çözmek için işçilerin onlarla bir ittifak oluşturmaları imkansızdır.

Devam edelim.

Kıbrıs'ta da işçilerin önündeki birincil görev kendi saflarındaki burjuva etkileri yenmek, kendi saflarında sınıf çıkarlarına uygun, sınıf siyasetine uygun bir birlik oluşturmaktır.

Bu zor görev için çalışmak ve bu zor görevi başarmak bile Kıbrıs işçilerinin düşmanlarını alt etmesine ve böylece Kıbrıs sorununu çözmesine yeterli değildir. Müttefikler sorunu ele alınmalıdır.

Bu müttefikler (yarı proleterleri bir kenara bırakırsak) sadece ve sadece Kıbrıs'ın emekçi kesimi olabilir. Kıbrıs'ın esnaf, zanaatkar, çiftçi ve entellektüelleri. Bunların, yani küçük burjuva sınıfların katmanlarının devrimci kesimleri. Kıbrıs'ta ancak bunlar emperyalizm karşıtı bir cepheye yer alabilirler.

Kıbrıs'ta da işçilerin önündeki görevlerden biri küçük burjuvazi saflarındaki burjuva etkileri yenmek, onlarla ülkenin ve emekçilerin çıkarlarına uygun, işçi sınıfının siyasetine uygun bir birlik, anti-emperyalist bir cephe oluşturmaktır.

Kıbrıs'ta anti-emperyalist cepheyi oluşturmak, bu zor görev için çalışmak ve bu zor görevi başarmak bile Kıbrıs işçilerinin düşmanlarını alt etmesine ve böylece Kıbrıs sorununu çözmesine yeterli değildir. Kıbrıs işçi sınıfı ittifaklar siyasetini Kıbrıs dar alanı ile kısıtlıyamaz.

Bu nedenle biz Kıbrıs dışındaki ve her yerden önce de İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'daki, işçi sınıfı ve devrimci küçük burjuvazi ile sıkı bir ittifak siyasetini öneriyoruz. Ülke dışındaki ittifak siyaseti bu güçlere yöneltilmelidir diyoruz.

Devamı 5. sayfada

Londra Mektubu

Burjuva Hukuk, Burjuvalar ve Referandum

Burjuvazi kendi yönetimini sürdürmek için bir dizi hukuk düzenlemesi yapar. Ancak bu hukuku uygulamaya geldiğinde aynı burjuvalar bu burjuva hukuku çiğnemekten de geri durmazlar.

Dünyada meşhur olan Enron, Worldcom, Marconi vs. şirketlerinin yöneticileri burjuva hukuku olmasına karşın bu hukuku ayaklar altına alarak milyarlarca dolarları ortadan yok etmediler mi?

Uluslararası ve BM hukuku olmasına karşın emperyalist-burjuva hükümetleri bu hukuku ayaklar altına sürekli olarak almaktadır.

BM kararları olmasına karşın İsrail Filistin

halkının haklarına saygı mı gösteriyor?

Uluslararası hukuk olmasına karşın Türkiye Kıbrıs konusunda bu hukuğa saygı gösterip uyuyor mu?

Uluslararası hukuk olmasına karşın ABD veya İngiliz veya diğer emperyalist-burjuva ülkeler uluslararası hukuğa rağmen rejim değişikliği için CIA, MI6, Mosad, MIT vs. ajanlar aracılığı ile faaliyetlerini sürdürmüyorlar mı?

Etrafımıza bir baktığımızda bir de ne görelim? Burjuvazi kendi yarattığı, düzenlediği hukuku ayaklar altına kendisi alıyor!

Tabii ki madalyonun diğer yüzü de vardır. Burjuvazi işine geldiğinde burjuva hukuku hemen devreye koyuyor.

Nilgün Orhun, burjuva hukuku referans gösterilerek görevden atıldı. Sendikacılar, burjuva hukuku referans gösterilerek mahkemeye verildiler. Şener Levent ve Memduh Ener burjuva hukuku ile mahkum edildi ve hapse gönderildi.

Sırbistan burjuva hukuku çerçevesinde Kosova yüzünden bombalandı. Afganistan, burjuva hukuku devreye sokularak bombalandı, Afgan çocukları ve insanları burjuva hukuku ile bombalandı. Irak'taki çocuklar ve

suçsuz halk burjuva hukuku ile bombalanacak yakında...

Ve bizim burjuvalarımız nasıl hareket ediyor? Onlar, kendi yaptıkları hukuğa saygı mı gösteriyorlar?

Elbette hayır!

Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıslı Rumlardan kalan ganimetler paylaşılırken yapılan yolsuzlukları kim bilmez ki... Hak sahibi olmayıp da Rum mallarına el koyan burjuvalar kimler? Ombudsman raporları bir dizi yasaları çiğneyen bakanları açık olarak sergilerken bu hukuk dışı uygulamaları düzeltme zahmetine dahi girmeyen kimler?

Kıbrıs'taki burjuvalar!

Bu burjuvalar bu tavırları ile neyi sergileyorlar?

Güçlerini!

Ve bu güçlerini ekonomik, sivil ve askeri kurumlardan aldıkları için o hakkı kendilerinde görüyorlar.

Ve bu burjuvalar şimdi de referandum konusunu yine sivil ve askeri gücüne dayanarak meclisten geçirmek istemiyorlar. Halkın temsilcileri olmadıkları halde, halkın barış ve çözüm için yığinsal eylemleri olmasına karşın bu referandum kararını

meclisten geçirmek istemiyorlar.

O zaman?

O zaman burjuva hukuku dahi dikkate alamayan bu beylere bu burjuva hukuku kim uygulattırarak?

Kıbrıs'ta olası bir burjuva çözüm için referandumdan istenilen sonucu almak için burjuvazi, bir dizi yabancı uyruklu vatan-daş yaparak onların oylarına dayanmayı hedeflediği gün gibi ortada... Öyle bir durumda burjuva hukukunu çok seven barış yanlısı yoldaşlarımız kimlerin oy hakkı olduğunu çoktan belirlemeleri gerekiyordu. Oysa rejim bizi bu konuda bölmeye barış yanlısı olan Türkiye kökenli halk kitlesi ile aramızı açmaya çalışıyor.

Kitlelere burjuva emperyalist düzenin ne kadar kokuştüğünü anlatarak, hayatın her alanında örnekler göstererek, burjuvazi ile mücadelede bir reform hareketi olan bu barış eylemlerinde yanlarında olarak, onlarla beraber omuz omuza mücadele vererek, dayanışmanın ve ortak mücadelenin nasıl başarıya ulaştığını göstererek ve yaşayarak kendi haklı davamıza kazanabiliriz.

Bunun gerisi, kabarmış olan bu barış hareketini kendi içinde bölmektir.

28 Şubat'ın ardından

Baş tarafı Sayfa 3'te

B- KIBRIS'TA MİLLETLER SORUNUN ÇÖZÜMÜNDE TEK YOL: ANTI-EMPERYALİST CEPHE HÜKÜMETİNİN KURULMASI

Tüm dikkatler işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist cephenin inşasına ve Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin devrimci güçleriyle ittifaka yöneltilmelidir. Kıbrıs halkı için başka alternatif yoktur.

Kıbrıs'ta aktif tüm emperyalist güçleri ve onların Kıbrıs'taki işbirlikçilerini yenmek ve böylece bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs kurmak görevi işte bu anti-emperyalist cephe örgütlerinin görevi olacaktır. Bu görev ancak bu örgütler tarafından başarılabilecek bir görevdir.

B 1- Kıbrıs Devrimcilerinin Görevleri:

Kıbrıs'ta devrimcilerin birincil görevi tüm

devrimcileri bu siyasete kazanmaktır. İkinci görevi tüm sendikaları bu siyasete kazanmaktır. Üçüncü görevi tüm halk örgütlerini bu siyasete kazanmaktır. Dördüncü görevi İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'daki tüm devrimci güçleri bu siyasete kazanmaktır.

B 2- Anti-Emperyalist Cephe Hükümeti Programı:

Kurulacak anti emperyalist cephe hükümetinin programı bizce şunları kapsamalıdır:

1. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan emperyalistlerinin (ve daha sonra devreye girebilecek diğer emperyalist güçlerin) Kıbrıs üzerinde mevcut tüm hak ve iddialarının reddi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı.

2. Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirliği yapıp Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılık-

sız olarak devletleştirilmesi.

3. Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınamazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınamazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınamazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk Kıbrıs halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması.

4. Kıbrıs Türk milletinin milli eşitlik haklarının gerekirse Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.

5. Anti-emperyalist cephe hükümetini

iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

Bu programı hayata geçirmek için anti-emperyalist cephe örgütlerini kuralım. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan devrimci güçleriyle bağlarımızı geliştirelim.

Yerel ve "milli" seçimlere girelim. Seçimleri kazanıp hükümet olalım ve programımızı uygulayalım.

Kıbrıs'ı ve Kıbrıs ile birlikte Kıbrıs halkını yakıp yıkmaktan bir an için çekinmeyen burjuva güçlerin savaş naralarını yükselttiği, İngiliz emperyalistlerinin bu gelişmeleri zevkle seyrettiği bu günlerde kaybedecek zamanımız yoktur.

Herşey anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti için!

Londra'da 8 Mart Kutlamaları

KSG Londra 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü her yerde olduğu gibi Londra'da da çeşitli etkinliklerle kutlandı. Bu yılki 8 Mart kutlamalarının teması yaşanan emperyalist Irak savaşı nedeniyle "Savaşa Hayır" olarak yapıldı.

Londra'daki demokrat, devrimci ve sosyalist kadınlar 8 Mart dolayısı ile ABD elçiliği önünde savaşa karşı protesto eylemi düzenlediler.

Londra'nın Hackney bölgesinde de etkin çalışmalar yürüten Day-Mer (Türk-Kürt Dayanışma Merkezi) de, Londra'nın Hackney belediyesine bağlı De Boiuvour bölgesinde kapalı alanda düzenledikleri eylemde savaşa karşı tema işlendi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün doğuşunu, anlam ve önemini dile getiren konuşmacıların ardından gösteriler yapıldı. İspanya İç Savaşı dönemindeki İspanyol dansları ile katkı koyan İspanyol dans ekibinin ardından, gitar ekipleri çeşitli şarkıları ile kitleleri coşturdu. Emperyalist savaşa karşı şarkılarla savaşın getireceği yıkım dile getirilerek kitlelere mesajlar verildi.

Gençlerden oluşan saz grubu da yıl boyunca yaptıkları çalışmaları kitlelere sundu.

Eylemde ayrıca Türkiye'de faaliyet gösteren EMEP'in yönetim kurulu üyesi Devrim Avcı da bir konuşma yaparak 1856'da 10 saatlik işgünü için greve giden kadın tekstil işçilerinin taleplerinin hala daha bugün dünyada geçerli olduğunu söyledi.

Geceye, Anadolu'nun çeşitli türkülerleriyle katkı koyan Anadolu Müzik Grubu Ermeni, Laz, Kürt, Türk müzikleri ile geceye renk kattı.

Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik...

Soru

Mecliste daha fazla kalmaya değer mi?

Hazırlayan: Evren MANER

Polemik

Papadopoulos bütün meclisi topladı ve Lahey'e gitti. İş garantisi alsın diye. İkna edilmeyenleri Annan ikna edecek. De Soto ise masaya oturacak. Amerika, İngiltere, AB bastırıyor. Bugün 10 Mart 2003. Bu güçler bugün adaya çözüm getireceklerini söylediler. Bugün ayın kaç?

Üniversite
Günlüğü

Sonuna kadar mücadeleye varım...

İmparator: Yalnız ve Çıplak

Ülke yönetiminin siyasi ve askeri zirvesi, başta Kürtler olmak üzere birçok etnik/ dini grubun, aşiretin birbirinin gırtlığına atlamaya hazırlandığı Kuzey Irak bataklığına dalmaya, ABD askerlerini ülkenin siyasi olarak en hassas, ekonomik

olarak (tarım, su, kimi projelere bakılırsa gelecekte özel sanayi bölgeleri, stratejik bir petrol boru hattının hemen altı) gelecekte büyük stratejik önem kazanacak bir bölgesine yerleşmesine izin vermeye kararlı gözüküyor. Yönetim, tutumunu

stratejik bir havuç - sopa ikilemiyle açıklıyor. Sopa: İmparator bölgede bir yeni düzen kuracak, önemimiz artacak. Havuç: Savaşa katılırsak para var.

Kaligula'yı anımsamak...

Bu ikileme temel oluşturan ABD algısının yanlış olduğunu, birkaç kez vurgulamıştım. Karar aşamasına (yeniden) geldiği şu günlerde bir kez daha vurgulamak istiyorum: Bu İmparator adayı, Irak projesinde ısrar ettikçe yalnızlaşıyor, müttefiklerinin güvenini yitiriyor. Olsun demişti, zalimliği, cinsel açgözlülüğü ve aptallığıyla meşhur Roma İmparatoru Kaligula: "Oderint dum metuant" (Bırakın nefret etsinler, korkmaya devam ettikten sonra.. Krugman). Doğru, imparatorun elinde, yönetimdeki maço kovboyların diliyle, "kodum mu oturturum" türünden rakipsiz bir askeri güç var. Ama askeri güç, beslenecek ekonomi ister (Kuzey Irak'a girmeyi, kalmayı, gerekirse savaşmayı planlayanlara da hatırlatırız). Yoksa demir ve et yığınının altında ezilirsiniz! Ama, ABD ekonomisi, yağı bitmeye başlayan kandile benziyor. Operasyonu Irak petrolüyle finanse etmenin de hayal olduğunu bilenler, her gün yeniliyorlar.

Bir Garip İttifak

ABD, Council on Foreign Relations 'tan üst düzey bir analist Rajan Menon ve Leigh University'den uluslararası ilişkiler bölümünden Prof Monroe J. Rathbone , geçen hafta Los Angeles Times 'ta yayımladıkları bir yorumda "Biz tarihin sonunu beklerken, daha sıradan bir başka yeni dünya düzeni başladı: İttifakların sonu". Dünyayı NATO'suz CEATO'suz düşünmek çok zor, ama bu düzen geliyor" diye yazıyorlardı. Biz buna BM'yi de ekleyelim ve hatta Avrupa Birliği üzerine de bir "mim" koyalım. Yazarlar "eskiden ittifaklar mı vardı" gibisinden bir yaklaşımla, pek de endişeli görünmüyorlar. Peki ama, ABD Savunma Bakanı Rumsfeld 'in haftalardır "belki de tarihin en büyük ittifakını kurduk" plağını çalmasını nasıl yorumlamalı?

Gerçekten de Birinci Körfez Savaşı'nda 33 ülke varmış, bu kez, Washington'daki Institute for Policy Studies 'in 26 Şubat'ta yayımladığı bir araştırmaya göre tam 34 ülke toplanmış: Önce, Arnavutluk, Ermenistan, Bulgaristan, Azerbaycan, Gürcistan, Hırvatistan, Çek Cumhuriyeti, Estonya, Macaristan, Latviya, Litvanya, Makedonya, Slovakya, Slovenya, Romanya, Polonya gibi "yeni Avrupa'nın", Kafkasların, askeri ve ekonomik devletleri(!) var. Bunların her biri iki buçuk asker ve üç köpek katılıyorlar. Latviya'nın kayak taburu çok meşhurmuş ama? Sonra halkının kalbi ABD sevgisiyle köpüren, Arap ülkeleri var: Bahreyn, Ürdün, Suudi Arabistan, Katar, Kuveyt, Oman, Birleşik Arap Emirliği ve tabii İsrail. Latin Amerika da unutulmamış, kıtanın devi Kosta Rika ittifakta. Uzakdoğu'dan da Filipinler, Avustralya, Japonya. Nihayet Avrupa: İtalya, Portekiz, İspanya, Danimarka, İngiltere ve Türkiye.

Bu ittifak dünyanın yüzde 10'unu oluşturuyor, ama, halklarının ortalama yüzde 70'i savaşa karşı. Özetle, araştırmaya göre savaşa destek verenler dünya nüfusunun yalnızca yüzde 3'ü. Dört kıtanın lider ekonomileri Almanya, Brezilya, Güney Afrika ve Çin savaşa karşı. ABD'nin yakın dostu Sili ve Meksika kararsız. Fransa, Rusya, Bağılantısızlar Grubu'ndan 116 ülke ve nihayet ABD'nin

komşusu, bir numaralı ticaret ortağı Kanada savaşa karşı. Araştırma, bu "müthiş" ittifakın baskı, tehdit, şantaj ve rüşvetle oluşturulduğunu da örnekleriyle, gösteriyor.

Kâğıttan kaplan

Bu garip ittifak yanında, İmparator adayına bakınca, Mao 'nun "Kâğıttan kaplan" benzetmesini anımsamamak elde değil. İngiltere ve ABD borsaları, bundan iki yıl önce 11.000 ve 6.000 düzeyindeydiler. Bugün 8000'in altında ve 3500'de tutunmaya çalışıyorlar. ABD'de sanayi iki yıl önce resesyona girdi, o günden bu yana da sabit sermaye yatırımları sürekli düşüyor. Wall Street Journal, Baron's, Fleet Street Letter gibi mali yayınlarda yazan, Kurt Richebacher 'e göre bunun arkasında, 1997'den bu yana şirket kârlarında yaşanan "katliam" var. 1980'lerin "yeniden yapılanması" bugün uzun dönemli büyüme açısından iyimser bir gelecek sunmuyor. ABD ekonomisinin Şubat ayında 308 bin yeni işsiz yarattığına ilişkin haberler de bu saptamayı destekliyordu. Şimdi ABD'de mali piyasalar faizlerin yüzde 1 düşürülmesini bekliyor: Ülke, faiz indirimlerinin artık işe yaramayacağı bir likidite kapanına doğru düşmeye devam ediyor.

Tabii dolar da. Cuma günü, Bloomberg Bush'un konuşmasından sonra doların Euro karşısında son dört yılın en düşük düzeyine indiğini bildiriyordu. Ertesi gün de Kongre, Bütçe Ofisi'nin bir çalışmasına göndermeyle, savaşın ABD halkına, ilk ay 10 milyar dolara, sonra da her ay 8 milyar dolara patlayacağını aktardı. Bu büyüklüğün finansmanı, ekonomi henüz saha kalkmadığına göre, yabancı sermayeden sağlanacak. Halen ABD hükümet kâğıtlarının (borcunun) yüzde 40 'ı, şirket borç senetlerinin yüzde 26 'sı ve hisse senetlerinin yüzde 13 'ü yabancıların elinde. Ama geçen yıl ABD kâğıtlarına yatırım yapmış bir Avrupalı yatırımcı yaklaşık yüzde 43 zarar etmiş olacaktı (Financial Times). Bu koşullarda dış ticaret açığı ve cari açık da büyümeye devam ederken ABD'nin dış finansman bulma şansı zor.. üstelik bir sermaye kaçışı tehdidi de var.

Peki ya petrol? Öyle ya.. vur Irak'a, al petrolü, düşür fiyatları, köseyi dön! Ama, birçok kez anlattık, koşullar buna izin vermiyor. Bu hafta bir AP haberi de bu noktayı yeniden vurguladı: Geçen yıl bir Heritage Foundation raporu, Irak petrol-lerinin özelleştirilmesi (talan edilmesi), ekonominin açılması (IMF'ye teslim edilmesi) halinde yeterli kaynağın oluşabileceğini savunmuştu. Ancak, Council on Foreign Relations 'tan enerji uzmanı Philip Verlager 'e göre "Irak'ta kendi kendini finanse eden bir proje gerçekçi değil" ... "ABD vergi mükellefi yaklaşık 300 milyar dolarlık bir 'addisyonu' almak zorunda kalacak" . Diğer bir deyişle bu kapıda da pek ekmek yok ABD'ye.

Kısacası ben, ar damarı patlamış, bir savaş spekülörü olarak İmparator'un bu projesine para yatırmam. Peki size ne oluyor? Carlyle gibi Pentagon ahtapotu şirketlerle stratejik ittifak yapmış, ya da ABD ordusuna hizmet verip servetine servet katmayı hesaplayan birkaç sermaye grubu için bu uluslararası meşruiyetten yoksun savaşa alet olmaya değer mi?

DAÜ-KÖB barış için yürüdü

DAÜ-KÖB' ün (DAÜ Kıbrıslı Öğrenciler Birliği) düzenlediği "Çözüm ve AB Kararlılık Eylemi" 6 Mart 2003 Perşembe günü yaklaşık 500 kişilik bir katılımı Mağusa'da yapıldı. Sabah saat 10:00'da Sakarya Çemberi'nde toplanan gençler buradan okula doğru yürüyüşe geçtiler. BMBP temsilcilerinin de destek verdiği eylem süresince sık sık "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez", "Barış Hemen Şimdi", "Birlik, Mücadele, Dayanışma", "Denktaş Gençliğe Hesap Verecek", "Gençlik Gelecek, Gelecek Bizimle Özgürleşecek", "Referandum İçin Meclis Göreve" gibi sloganlar atıldı. DAÜ çemberine geldiğinde burada kısa süreli bir oturma eylemi gerçekleştiren öğrenciler burada bir açıklama yaptılar ve oturma eylemi tamamlandı. Açıklamanın metni aşağıdaki gibidir:

DAÜ-KÖB eylem bildirgesi

Değerli Arkadaşlar;

Cennet adamızın çok kritik bir süreçten geçtiğini unutmayalım, unutmayalım ki biz gençler bir tarihe şahit olmaktan ötede bu tarihi yazanlar arasındayız.

Bugün burada bizi temsil etmeyen zihniyetlere bizke daha haykırmak için buradayız. Çözüm ve AB kararlılığımızı haykırmak için buradayız. Bizler bu ülkenin geleceğiz, bizler bu ülkenin yarınları, bizler bu ülkenin herşeyiyiz.

Çözumsuzlük çözümdür politikalarının iflas ettiği, bizlere azınlık diyenlerin kendilerinin azınlık durumuna düştüğü ve bir avuç kaldığı dönemleri yaşıyoruz. geleceğimizi bu adaüstünde kurmak istiyoruz ve kuracağız da. Çünkü kimsenin gücü bu barışı engellemeye yetmez, Kıbrıs'ta barış engellenemez.

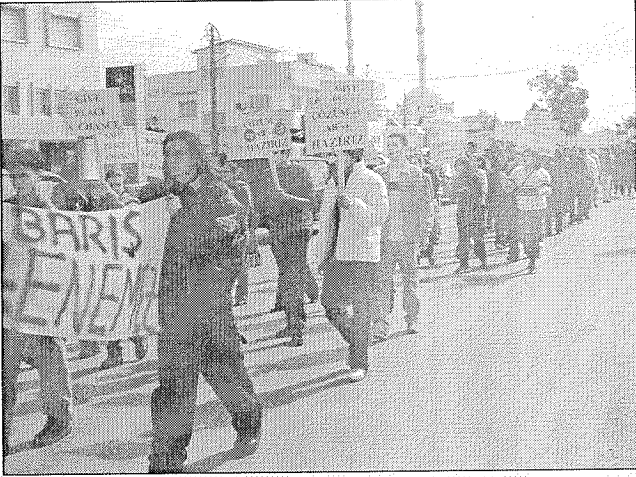
Bu belirsizlik ortamı herkeside olduğu gibi biz öğrencileri de etkilemekte. ne derslere girebiliyoruz ne de geleceğimize dönük yatırımlar yapabiliyoruz. ne istiyor-

sunuz efendiler ? ne istiyorsunuz? mezun olup göç mü etmemizi? meydanları size mi bırakmamızı? Bırakmayacağız, çünkü bu gençlik sizin gibi bu toplum önünde bir taş görevi üstlenmiyor, gençlik bu topluma önderlik yapıyor, geleceğe ışık tutuyor, mücadeleyi biz gençler şekillendiriyoruz.

Efendiler 40 yıldır sizin yapmadığınızı biz yapıyoruz ve yarınlarınıza sahip çıkıyoruz. Bizlere savaş görmediniz, siz ne bilirsiniz diyorlar. İşte cevabımız; EVET görmedik, görmekte istemiyoruz. Bu ülkeye istesensizde istemesensizde barış gelecek, güzel günler yakındır, güzel günler göreceğiz arkadaşlar. Artık analar evlatsız, evlatlar anasız kalmayacak, artık analar göz yaşı dökmeyecek arkadaşlar.

İşte tüm bunlar için biz özgür gençler olarak, kendi hür irademizi sandıklara yansıtmak için referandum diyoruz. referandum için meclisi göreve çağırıyoruz. Bizler artık referandum istiyoruz. Çünkü artık siyasi iktidar halk iradesini temsil etmiyor, halk iradesi burada meydanlardadır arkadaşlar.

Unutmasınlar ki bugün o koltuklarda ağalr beyler gibi oturuyorsa, bu halk sayesinde. bu halk sizi başa getirdi efendiler. Eğer demokratik bir ülkede yaşıyorsak şimdi sıra sizde halk iradesine kulak verin ve referandum yolunu açın.. bu mücadeleyi kişisel yeminler uğruna heba ettirmeyeceğiz. gençlik gelecek gelecek bizimle özgürleşecek.

Parka Ziya Çelik

BİR KOYUP ÜÇ ALALIM?

Savaş kapıda... ABD, körfezden tutun, Türkiye, Arabistan ve bölge ülkelerine yatırımını şimdiden yaptı. Her taraf, üslerle, yığınaklarla, AmerikanYankee'leriyle, bombalarla, roketlerle, füzelerle doldu taşı. ABD'nin kardeşi İngiltere de hazır savaşa... "Kocaman" Kıbrıs adası, böyle zor günlerde kullanılmayacak da ne zaman kullanılacak?! Saddam efendi ansızın kafamıza bir füze yollarsa şaşmamak gerek... Türkiye'ye tezkerelerin biri gidip biri geliyor... TBMM tezkereye "hayır" dedi.

Desin... TBMM hayır dese ne olacak, demese ne?! TBMM'yi kim takar! ABD "olacak" dedi miydi, bu iş olur! Erdoğan'la emperyalizmin kolkola olduğu ortada... Bush, oturtmuş Erdoğan'ı kucağına, kafasını, o kısacık yağlı saçlarını okşayıp duruyor... CHP de "savaşa hayır" gibilerinden tavır takınmaya çalışıyor... Kıbrıs'ta barışa hayır diyen bir yapının savaşa hayır demesi hiç de samimi değil! Dürüst değil! Eminim ki CHP iktidarda olsaydı, AKP'nin "sol" versiyonu olarak, o da savaşa evet diyecekti. Düzenin partileri bunlar! Emperyalizmin oyuncakları! Halkların düşmanları! Ne dedi Paşa?

"Savaşta yana değiliz ama en kötüsü dışında kalmak" Yahu, bu iş taa başından belli olmuş bir kere... Türkiye bu savaşa girecek. Talabani-Barzani de bahane edilebilir, Ulusal çıkarlar da bahane edilebilir, Bir koyup üç almak da bahane edilebilir, vs... Ama gerçek neden ortada; Emperyalizmin kölesi olmuş bir ülkenin, emperyalizmden bağımsız hareket etmesi olanaksızdır. Yoldaşlar, Tezkereler, talimatlar, raporlar vs... Hepsi ama hepsi bahane... Meclis, istediği kadar "savaşa hayır" desin. ABD "höt" dediği zaman, Türkiye oligarşisinin/burjuvazisinin ne diyeceği ortada... TC askeri şimdiden Kuzey Irak'ta konuş-

landı bile... Havaalanı bile ele geçirdi... Türkiye, bu savaşa girecek! Olan, yine bölge halklarına olacak! Açlık, sefalet, ölüm, halkın kapısını çalacak! Türkiye, bir koyup üç mü alacak? Körfez Savaşı'nda tonton devlet başkanını gördük. Bir koydu, üç alamadı. Şimdi sıra ışı ışı Türkiye'yi aydınlatan ampul hükümetinde... O da neyi koyup neyi alacak? Göreceğiz... Not: 1-Tüm kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutlarım. 2-5 Mart 1953'te kaybettiğimiz büyük önder, komutan ve yılmaz Leninist Yoldaş Stalin'i, ölümünün 50. yılında saygı ve sevgiyle anıyorum. Anısı, bizlere ışık tutuyor.

KSP'den 27 Şubat Mitinginde meydana gelen "Bomba" olayına,

Sert tepki

"Kanlarında boğulacaklar" dediler, "Kıbrıs'ı kan gölüne çeviririz" dediler, anlaşma olsa bile "içinizden en azından birkaç yüz taneniz o günleri göremeyecek" dediler. Ve sonunda bu barbarca söylemlerini gerçekleştirmek için 70 bin Kıbrıslı Türk'ün toplandığı İnönü Meydanı'na C-4 patlayıcı koydular.

Kıbrıslı Türk halk, TC devletinin Kıbrıs'taki rejiminin zulmünden kurtulmak için aylardır ayakta. Özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, kendi ülkesine sahip çıkma ve kendi kaderini belirleme hakkı için mücadele vermektedir. Bu amaçla 27 Şubat günü İnönü Meydanı'nı doldurmuştur. Ancak bu mücadelenin önünde tutunacak dalı kalmayan ve bunu hazmedemeyen faşist rejimin sivil ve resmi güçleri miting öncesi günlerce halkı tehdit ettiler. Bunlar yetmedi, patlamaları halinde binlerce kişinin ölümüne neden olacak iki adet bomba meydana yerleştirildi. Resmi otoritenin bu olayı hala daha kınamaması, mantıklı bir açıklamasını yapmaması anlamıdır.

Halkımız tüm bunlara rağmen, 70 bin kişi ile meydanı doldurarak bu barbar zalimlere boyun eğmeyeceğini, Kıbrıs'ı ortak bir vatan ve bir barış adası yapma yolundaki kararlılığını göstermiştir.

KSP olarak, halkın iredesine rağmen, bu kokuşmuş sömürge rejimini sürdürmek için binlerce insanımızı katletmekten çekinmeyecek kadar gözleri dönen bu canileri ve barbarları lanetliyoruz.

KSP Merkez Komitesi

'Ekmek ve Adalet' sayfalarından Kıbrıs'la ilgili bir yazı...

Oligarşinin Yeni Kıbrıs Planı...

03 Mart 2003 Sayı: 50

Serbest bölgeler ve daha çok camil! Oligarşi, Kıbrıs'ı Kıbrıs halkına bırakmaya niyetli değil. Ada'da tüm hesaplar, halkın iradesini boğmak üzerine yapılıyor. Önce, Kıbrıs Türklerinin kitlesel mitinglerine karşı "halk Denktaş'ı destekliyor" görüntüsü vermek için alternatif mitingler düzenlemeye çalıştılar. Fiyasko ile sonuçlandı. Ardından uydurma istatistiklerle halkın Denktaş'ı ve oligarşinin politikalarını desteklediği yalanını yaymaya çalıştılar. Kimseyi inanmadı. Eli kanlı sivil faşistleri adaya göndererek katliam tehditleri yaptılar. Sökmeli. Sonunda "Kıbrıs Türk halkının istekleri değil, Türkiye'nin 'stratejik çıkarları' önemlidir" diyerek Kıbrıs halkını alenen yok saymaya başladılar.

Hesapları, şövenist politikalarına Türkiye'de bir taban oluşturmak ve Kıbrıs'taki işgallerini sürdürmekti.

En son, basına yansıdığı kadarıyla Kıbrıs'ta halkı pasifize edip sindirmek için kapsamlı bir program hazırlanmış durumda. Basında "KKTC'de gençleri evlere bağlama planı" diye yansıyan bu planın sadece gençleri kapsamadığı bütün halkı hedef aldığı aşikardır. Planın KKTC'de hazırlandığı ve Ankara'nın onayına sunulduğu belirtiliyor. KKTC'nin hiç bir iradesinin olmadığı, her şeyin Ankarada kararlaştırıldığı bir kez daha itiraf edilmektedir.

Şimdi basına yansıdığı kadarıyla bu planın neleri kapsadığına bir göz atalım: Gençlere kredi vermek gibi bazı "ekonomik tedbirler" dışında en göze çarpan şu üç maddedir. 1- KKTC'nin tümü serbest bölge ilan edile-

cek. Yani adanın Türkiye'nin egemenliği altında bulunan bölümü tümüyle emperyalizme peşkeş çekilecek. Faşist iktidar bununla "adayı en iyi ben kullandırım" diyerek emperyalist ülkelerin desteğini almaya çalışmaktadır. Adanın emperyalizme peşkeş çekilmesinin Kıbrıslı Türklere verebileceği bir şey yok tabii ki. Aksine bu halk için daha büyük esaret ve yoksulluk demektir. 2- Kıbrıslı gençler için kuran kursları açılacak, camisi olmayan yerlere camiler yaptırılacak. Böylece 12 Eylül döneminde cuntanın uyguladığı politika, Kıbrıs'a da taşınmış olacak. Laiklik şampiyonu geçinen ordunun hazırladığı program bu işte. Kıbrıs'ta muhalefeti dağıtmak, halkı pasifize ederek yeniden devlete ve Türkiye'ye bağlamak için din silahı kullanılıyor.

3- Müracaatları halinde tüm KKTC vatan-

daşlarına, TC vatandaşlığı verilmesi; Kıbrıs Türk halkını Türkiye Cumhuriyetine bağlayıcı tedbirler alınması. Özellikle bu madde gösteriyor ki adanın ilhak edilmesi hala Türkiye faşizminin gönlünde yatan aslandı. KKTC halkı ne kadar "Kıbrıslılık" bayrağı kaldırıyor sa kaldırsın, faşist kafa onu "Türkiyelileştirmek" istemektedir. Bazı maddelerini aktardığımız programın özü, Kıbrıs'taki muhalefeti dağıtmak ve etkisileştirmek, Denktaş'ta ifadesini bulan işgalci ve faşist rejime kitle tabanı sağlamaktır. Türkiye faşizmi bu konuda deneyimlidir. 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, 28 Şubat'ta bu tür programları uygulamış ve kendince neticeler almıştır. Tabii bu tür programların mutlaka baskı ve terör eşliğinde uygulandığını, Kıbrıs'ta da öyle olacağını unutmamak lazımdır.

Sosyalist Gözlem Özdemiir Göçer

Doğrudan Demokrasi ve iki Süper Güç

Demokrasi, insan topluluklarının çoğunluk kararına saygı göstererek yaşamasını düzenleyen bir yönetim biçimi olarak tanımlanmaktadır. Biz Marksistler, bu yönetim biçiminin, sınıflı toplumlarda sadece hakim sınıfların kendi içlerinde bir uygulama olduğunu, en demokratik kapitalist rejimin bile, işçi sınıfı ve çalışanlar üzerinde katı bir burjuva diktatörlüğü olduğunu, her zaman vurgulamaktayız. Son gelişmeler, bilimsel Marksizmin bir kez daha doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Dünyanın her tarafında insanların ezici çoğunluğu savaşa karşı. Ama 'seçilmiş' yöneticiler, bildiklerini okumaya devam ediyor; insanlığı yeni bir kanlı savaşa sürüklemeye hazırlanıyorlar. Örnekler için çok uzaklara bakmamıza gerek yok.

İngiltere'de nüfusun %90'ından fazlası savaşa karşı. Ama sözde Emek Partisi başkanı ve başbakan Blair, ABD emperyalizmi ile kolkola, Irak'a saldırmaya hazırlanıyor.

Türkiye'de nüfusun ezici çoğunluğu, komşu Irak halkına karşı Amerikan - İngiliz saldırganlığını onaylamıyor. Ama Türk hükümeti Amerikan ve İngiliz orduları ile bir-

likte Irak sınırına yığınak yapıyor. Güya Türk parlamentosu Amerikan, İngiliz ordularının Türkiye'de konuşlanmasına izin vermemiş! Çok mu gerekiyordu? Güney-Doğu'da Amerikan, İngiliz askerleri çoktan konuşlandı bile!

Kıbrıs'ta yerli halkın %95'i barış ve anlaşıma istiyor. Ama, seçilmiş olduğu bile şüpheli Rauf Denktaş, Ankara'dan aldığı destekle barışı engellemekte kararlı.

Halkın oylarıyla oluşturulduğu ve halkı temsilen seçilmiş delegelerin bulunduğu söylenen meclislerde, halk adına görev yapması gereken delegeler, yani milletvekilleri, halkın isteklerini değil, hakim sınıfların verdiği talimatları uyguluyorlar. Halkın temsilcilerinin, halk iradesi ile böylesine karşı karşıya kaldığı ender zamanlardan birini yaşıyoruz.

Halklar, özellikle Kıbrıs'ta, diyorlar ki, savaş ve barış konusundaki kararları, delegelerimiz vermesin. Her bireyin kendi özgür düşüncesini ifade edeceği bir referandum yapalım. Kararı doğrudan biz kendimiz verelim.

Bunun adı DOĞRUDAN DEMOKRASİ. Ama sonucun ne olacağı çıplak gözle de görülebildiği için hakim sınıflar, özellikle de Kıbrıs sorununda Ankara Yönetimi ve onun Kuzey Kıbrıs'taki sömürge idaresi referandumu karşı. Halkın kararları, çıkarlarına dokunuyor. Demokrasi işlerine gelmiyor. Sadece demokrasilik oynamak istiyorlar.

Günümüzde sadece savaş ve barış konusunda değil, her konuda, delege sistemini kaldırıp, halkın oyuna başvurmak

mümkün. Üstelik bu, saatler sürecektir ve çok masraflı bürokratik işlemleri gerektirmez. Herkes bulunduğu yerden bilgisayarın düğmesini tıklatmakla toplumsal karar alma sürecine katılabilir. Üstelik sonuçlar birkaç saat gibi kısa bir sürede belirleniyor. Çağdaş iletişim teknolojisi gerçek demokrasi idarelerinin nasıl olacağını belirlemiş durumdadır.

Günümüzde demokrasi minimum kısıtı; DOĞRUDAN DEMOKRASİ!

Bundan böyle doğrudan demokrasi uygulamayan hiçbir rejimin demokratik olduğu söylenmeyecek.

Her konuda hergün referandum!

Ne yazık ki günümüz teknolojisi olanak sağladığı halde, dünyamız demokrasi ile değil emperyalist finans oligarşisinin hegemonyası altında yönetilmektedir.

Dünyanın büyük emperyalist güçleri, emperyalist süper karlar ve siyasi hegemonya için birbirleri ile rekabet içindedirler. Bunlar arasında şu anda ABD emperyalizmi, tek başına dünyaya hakim durumdadır. Buna karşılık Almanya, Çin ve Rusya ABD'nin tek başına hegemonyasını tehdit eder durumdadır.

ABD'nin Sırbistan'ı bombalaması da, Afganistan operasyonu da, ve son olarak Irak üzerindeki savaş çığırtkanlığı da tek başına dünya hegemonyasını sürdürmek, siyasi ve askeri gücünü göstermek ve rakiplerini sindirmeye yöneliktir. "ABD benden başka süper güç yok" demektedir.

"Birleşik Devletler, dünyada eşi ve benzeri olmayan bir güce ve nüfusa sahiptir."

"Kuvvetlerimiz, Birleşik Devletler'in gücüne denk veya onu aşan bir askeri güç inşa etmeyi amaçlayacak tüm potansiyel ard niyetleri dağıtmaya yetecek güçtedir." (ABD ulusal güvenlik raporu)

Bu ifadelerde ABD'nin niyeti açıkça sırtılmaktadır.

Ancak hiçbir güç tarihin akışının önüne geçemez; süper güç olsa bile!

ABD'nin bu süper güç hegemonyasını kırmak isteyen Fransız Alman, Rus ve Çin emperyalist güçleri, ABD ile birlikte Dünyayı kana boğmaktan başka bir sonuç elde edemezler. Nitekim Irak için hazırlanan senaryo, Afganistan, Sırbistan bombardımanları ve 1991'de Körfez savaşında yaşananlar bunu kanıtlamıştır.

Tarih ABD emperyalizminin karşısına kendisini en ciddi şekilde tehdit eden ikinci süper gücü çıkardı; ULUSLARARASI PROLETARYA VE EZİLEN DÜNYA HALKLARI.

15 Şubat 2003 tarihinde dünyanın her tarafında emekçiler emperyalist hegemonya savaşına karşı meydanlardaydı. 50 milyondan fazla insan Anglo - Amerikan saldırganlığını protesto etti.

Gelişen elektronik ve iletişim teknolojisi, emperyalistlere bağılması güç silahlar sağlarken, dünyayı da küçülttü, ve uluslar arası işçi sınıfı ve ezilen halkların da bir anda dünyanın her tarafında aynı anda ayağa kalkması olanağını yarattı. Üstelik uluslar arası proletarya için burjuvaziye karşı, teknolojinin en tehlikeli silahından daha tehlikeli bir silah yarattı; DOĞRUDAN DEMOKRASİ

Şair Neşe Yaşın'la kısa bir söyleşi

KSG: Sn. Neşe Yaşın, kaç yıldır Güneydesiniz?

NY: Altı yıldır Güneydeyim. İki yıldır da buralara gelememiştik.

KSG: Şu anda Güneyde neler yapıyorsunuz?

NY: Kıbrıs Üniversitesi'nde Türkoloji dersleri vermekteyim. Bunun yanında da şairlik yapıyorum. Yıllardır da bir roman üzerinde çalışıyordum, sonunda o da bitti.

KSG: Güney'de Kıbrıslı Türk olmak; özellikle böylesi sıcak bir dönemde sizi nasıl etkiliyor?

NY: Ben size ilk olarak kendi yaşadıklarım bahsedeyim. Güney'e gittiğimde herkes bana Kuzey'in nasıl olduğunu soruyordu. Kuzey'de ise herkes bana Güney'i soruyordu. Yani iki tane hayat var. Aslında hayatlar aynı... Neyse önce ben gidişimle başlayayım. İlk olarak 1992'de Londra'dan bir hafta için gitmişim. Tabii ben bu arada geçiyordum. Üç kez İstanbul, Atina, Larnaka seferi yaptım.

Genellikle gidişlerim hep davet üzerine oluyordu. Özellikle öğrencilerle görüşüyordum ve onların hayatında ilk defa Kıbrıslı Türk gördüğünü fark ediyordum. Ve hiç unutmuyorum, bir gün Güney'de bir Amerikan koleji davet edilmişim. Barış kulübünde konuşma yapmam için. Oradaki okul ikiye bölünmüş, yarısı gitmemi yarısı ise gitmememi istiyor. Çocuklardan biri "okulu muza bir Türk mü geliyor? Silahımı alıp geleceğim" ve ben gittiğimde öğretmen arkadaşlarının elleri titriyordu. Konferansı iptal etmekten bahsediyorlardı, gelmemi istemeyenler ön sıraları tutmuşlardı. Salon tika basa doluydu, ben ısrar ettim, salona girdiğimde herkes bana bakıyordu. Daha sonra çocuklar anlatıyordu beni daha farklı beklıyorlarmış. Önce şiir okudum biraz ortam yumuşasın diye. Daha sonra kendi hikayemi anlatmaya başladım. 63'leri anlattım, göçmen evine yerleştiğimizi. Beni çok dikkatli dinlediler. Daha sonra benim kötü olduğumu işaret ediyorlar. Daha sonra köylerde televizyonda konuşum ve farkettim ki ben burda önemli birşeyler yapıyorum. Bilmedikleri şeyleri anlatıyorum insanlara. Sorulan sorular karşısında çok sağlam dur-

dum ve zor sorulara bile cevap verdim. Şunu da yaşadım, eskiden çok gezip bulduğum insanları anlamaya başladım bu benim için büyük bir deneyim oldu. İlk yıl pek de yerleşik değildim. Daha sonra düzeline bir ev buldum. Bu evi tutunca büyük bir şok yaşadım. Ledra Palas'taki toplantılara gidiyordum, pek de mutlu değildim ama biliyorsunuz mutlu görünürseniz "a Neşe mutlu Rum tarafında" mutsuz görünürseniz "a Neşe mutsuz Rum tarafında". İşte bu yüzden tuvaletlerde ağladığımı hatırlıyorum, çok garipti, şoktaydım, çalışmıyordum. Daha sonraları yaşadığım evden çıkmaya karar verdim. Çünkü sorunum ev olduğunu anladım. Arkadaşlarının bulunduğu bir apartmana taşındım. İşe girmem de sorun oldu. Ben o kadar safım ki etrafımda dönenleri fark etmiyordum. Mesela iş için sinava girdiğimde herkese Rumca bir metin verildi bana ise İngilizce bir metin verildi ve oradan birisi kalktı dedi ki bana da çeviriyorlar ben de Bulgarca bir metin istiyordum. Çünkü benim Bulgarcam Rumcamdan daha iyi. Ben de ah zavallı diyorum meğer ise o bana atılmış bir lafmış. Benim işe alınmam engellendi, sınav iptal oldu. Sonra çocuklar öğretmensiz kaldı. Daha sonra bir sınav daha hazırlandı ve daha sonra öyle bir ilan verdiler ki tek bir eksiklik adımdır: Neşe Yaşın olmasaydı ve işe girdim. Ama güzel tepkilerle de karşılaştım. Beni orada şair olarak tanıyorlardı ve yolda görüp boynuma sarılıyorlar kredi kartımı verdiğimde "a bir Türk" diyerek heyecanlanıyorlar. Bana, film yıldızıymışım gibi davranıyorlar.

Ama onun dışında, mesela bankaya gidiyorum hesap açtırmak için, Kıbrıslı Türk olduğumu söylüyorum ve hemen konu değişiyor, işte benim de Türk arkadaşım vardı, oraları nasıl, güzel mi gibi konular açılıyor. Aslında hiç kötü tepki almadım. Bir Rum'un bile yapamadığı şeyleri yaptım.

KSG: Peki şimdi daha mı olağan bir yaşamınız var? Yani, bunlar şimdi de oluyor mu?

NY: Tepkiler şu anda daha az. Ama Kuzey'de, sanki Kıbrıslı Türk yokmuş gibi de, hep Türkiyeli Türk varmış gibi konuşuyorlar. Çünkü, Kuzey'de olan bazı olaylar,

oraya abartılarak yansıtılıyor.

KSG: Siz bir entelektüelsiniz, yani aydınısınız. Bunun yanında da şairsiniz. Size karşı güneydeki tepkiler pozitif olabilir. Fakat sınıf ayrımı olduğundan, aydın olmayan entel olmayan ve oraya gidip işlemek zorunda olan Türkler'e karşı güneydeki halkın tepkileri nelerdir?

NY: Ayrımcılık, sınıfsal bir mesele kesinlikle. Sen iyi giyinirsen, entelsen, elit oluyorsun ve kimse ayrımcılık yapmıyor. Fakat daha alt sınıfa daha farklı davranılıyor. Benim ortamımda hep entelektüel insanlar var. Bu yüzden pek de ayrımcılık yapılmıyor. Ama değerlerine de tavırlarını tam olarak bilemiyorum.

KSG: Oraya gittikten sonra Kıbrıs Sorununa ilişkin ne gibi şeylerden etkilendiniz? Yani, yazılarınızın kaynağı nelerdir?

NY: Orada bu konu daha çok egemendir (atışma, bölünme vs. gibi). Kendimi bu konularda geliştirdim. Hep bu konularda konuşmak için konferanslara davet edildim. Daha sonra bu konularda daha hakim olduğumu hissettim. Ama Kuzey'de daha çok okuyordum. Burada okuyamıyorum, nedenini de bilemiyorum.

KSG: Ne okuyorsunuz?

NY: Daha az okuyorum. Benim hayatım boyunca, hep kitabevleri vardı. Babamın, daha sonraları Ankara'da. Ama orda da hiç okuyamıyorum artık.

KSG: Oradaki kitapçılarda Türkçe kitap var mı?

NY: Evet, var. Öğrenciler okuyor diye getiriyorlar. Ama Türkiyeli yazarların var, Kıbrıslı yazarların yok. Burada da herhalde, tanınma fobisi var. Bu tanınma fobisiyle ilgili, başımdan çok komik olaylar geçti. Bir okulda çok büyük bir konferans hazırlığı yapıliyordu. "Aile içi şiddetle ilgili". Kıbrıslı Türk kadınlar da geliyordu. Benim bu organizasyonun komitesinde bulunan arkadaşlarım vardı. Onlar da çok heyecanlı ve gerilimli saatler geçiriyorlardı. Herşeyin kusursuz olmasını

istiyorlardı. Ardından Kıbrıslı Türk kadınlar geliyor. Görevli kadınlara kulaklık verebilmek için, kimlik istiyor. Kadınlar geliyor, sonra adam bakıyor kimliklere, "bu ne" diyor, şaşırıyor, başka bir görevliyi çağırıyor, "bak bak bana ne verdiler" "bu bir kompo" diyor, daha sonra istifa ediyor.

Benim de havaalanında başıma bir olay geldi. İstanbul'a gidiyordum. İki senede dört defa gittim ve hiçbir sorun yaşamadım. Neyse gittim. Görevli adam, vizemin olup olmadığını sordu. Hayır dedim, başka pasaportum var, onunla gidiyorum dedim. Adam pasaportu görmek istedi. Tabii Türk pasaportumun süresi geçmişti. Adam da söyledi. "Benim de başka pasaportum var" dedim. Onu da görmek istedi. Ben de çıkardım KKTC pasaportunu, verdim eline. "Bu ne" dedi. Eli ayağı titriyordu. Bana saçma sapan sorular soruyor, bir yandan da amirini çağırıyordu. Amir geliyor ve o da pasaportu görünce çok şaşırıyor. O arada Kate Kleridis'i aradım. Katy, adamlarla konuştu ve Atina'yı arayarak bu işi halletti. Tabii adamlar, çok şaşırılmıştı benim Katy'nin arkadaşı olduğuma.

Yani bir tarafta tanınma fobisi, bir tarafta da tanımama manyaklığı. İki ayrı gibi görünen ülkeler, aslında birbirlerine çok bağlılar.

KSG: Teşekkürler Neşe Yaşın. Sizinle sohbet etmek çok güzeldi.

NY: Ben teşekkür ederim.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Feminizm mi, Sosyalizm mi?

Ziya Çelik

Feminizmin, cinsiyet ayrımcılığına karşı çıkarak, cinsler arasında siyasal-toplumsal ve ekonomik eşitliği savunan bir görüş olduğu savunulur. Feministler, asıl sorunun erkeğin kültürel egemenliği olduğunda ısrarlıdır.

Yazımıza önce kendi aralarında da dallara ayrılan feminist akımlar hakkın-da kısa bilgiler vermekle başlamakta yarar var.

1. Liberal Feminizm: Kadının kendi alanı ile sınırlı kalmasına karşı çıkarak, birey olarak kendini geliştirecek potansiyele sahip olması gerektiğini savunur.

Yanıt: Kadın elbette ki kapitalist sistemde feodal kafa yapısının da etkisiyle, "sırtından sopa, karnından sığa" eksik olmaması gereken bir meta konumundadır. Bu akımın kadının özel alanı dediği durum budur. Bu da doğrudur. Ancak, halk topyekün kurtulmadıktan sonra, kadının iddia edildiği gibi kendini geliştirmesi nasıl mümkün olacaktır? Mevcut altyapı-üstyapı değişmeden bu feminist arkadaşların savundukları nasıl mümkün olacaktır? Bunun yanıtı yoktur.

2. Kültürel Feminizm: Bu akıma göre aile ilişkilerine ilişkin konular ataerkil bakış açısına göre düzenlenmiştir. Kadının erkek himayesinde insanca gelişimi engellenmiştir. Çözüm de; ev hayatında radikal değişiklik yapmaktır. Ataerkil yapının baskıcı, yıkıcı değerleri yerine, kadınların olumlu yapısı yöne-

ortaklaşması ya da gönüllü işbirliği anlayışı, Marksizm'de kamusaldir, bu pek Marksist arkadaşların sandığı gibi, ailesel değildir. Bu bakımdan, Marksist olduklarını söyleyen bu arkadaşların, Marksizm'i anlayamadıkları ortadadır.

4. Radikal Feminizm: Bu akım, kadınların baskı ve sömürü altında tutulmasının temel nedeninin kadınlarla erkekler arasındaki biyolojik farklılık olduğunu savunur. Ayrıca bu arkadaşlar, sömürünün gerçekleştiği yer olarak aileyi görürler ve aileyi reddederler. Bu akımın "teorisyen"lerinden Firestone; insan cinsinin sadece bir cins tarafından üretilmesinin yerini yapay üretimin alacağını, teknoloji sayesinde çocukların iki cinsiyetli ya da cinsiyetsiz doğacaklarını savunur.

Yanıt: Sömürünün nedeni, cins farklılığında değil, kapitalizmedir. Kadınlar, kadın oldukları için değil, meta oldukları için sömürülürler. Bu arkadaşların mantığından hareket edersek, erkeklerin kapitalizmde sömürülmedikleri sonucuna varmak gerekecektir. Yine sınıfsal bakış açısından uzak, cinsiyetçi bir mantıkla karşı karşıyayız yoldaşlar. Aile kurumunu da reddediyormuş bu arkadaşlar. Peki alternatif nedir? Marks da burjuva aile kurumunun lağvedilmesi gerektiğini söylemekle birlikte alternatifi koyuyordu. Ya sizin teziniz? Yok! Koskoca bir boşluk!

Akımlar, genel olarak bunlardır. Peki kadının kurtuluşunun yolu nereden geçer? Feminizm mi, sosyalizm mi?

Feminizm, yukarıda açıklandığı gibi, kadının ezilmişliğini sınıfsal açıdan tahlil etmez, basitçe işi iğrenç bir kadın erkek zıtlığına, hatta düşmanlığına döker. Sorunu sınıfsal bir açıdan tahlil edemeyen her yaklaşım, burjuva bir yaklaşımdır. Temel sömürü sistemine karşı mücadelenin önüne geçip, kadını sosyalizm mücadelesinden alıkoyan bu yaklaşım, kadını toplumsallaştırmaktan uzaklaştırmakta, kendi geçmişinden koparmakta, sınıfsal mücadeleden alıkoymaya çalışmaktadır. Burjuva yaklaşımıdır! Tehlikelidir! Yanıltır!

Erkek egemen topluma geçiş, sınıflı topluma geçişle başlamıştır. Bu feminist arkadaşlar, tarihi biraz acı karıştır-salar bunu görecektir. Sınıflı toplumu ortadan kaldırıp, kadının gerçek kurtuluş yolunu göstermek, örgütlemek yerine, olayı, salt cinsiyet farklılığına bağlamak, sorunu kişiselleştirmek, tek kelimeyle burjuvaziye hizmet eder.

Kadın, ancak toplumsal üretime katılarak kurtulabilir. Kapitalizm, bunun sadece önkoşullarını yaratır ama tüm cici bicili "özgürlük" "eşitlik" laflarına rağmen, kadının kurtuluşunu gerçekleştirmez, aksine, bir meta olarak kadının kanını fabrikalarda, tarlalarda, genelevlerde içmeye devam eder. Özel mülkiyet ve sınıflı toplum varoldukça, kurtuluş mümkün değildir.

Feminizm, soruna sınıfsal bakmadığı için, kadın sorununun tarihsel, toplumsal ve ekonomik nedenlerini "es geçer" ve burjuva teoriler üretir. İster

radikal, ister kültürel, isterse "sol"cu gibi görünen feminizm, ezilmişliği cinsiyet ayrımına dökerek, sosyalist mücadeleyi yozlaştırmayı hedefler.

MARKSİZM KADIN SORUNUNA NASIL BAKIYOR?

Marksizme göre, tüm baskı ve sömürünün nedeni, özel mülkiyettir, sınıflı toplumdur. Yoksa, o feminist arkadaşların sandığı ve hiç de diyalektik bir şekilde düşünemedikleri gibi bu baskı ve sömürü ne erkeğin anatomisinden kaynaklanır, ne de erkeklerin çok kötü yaratıklar olmasından. Temel sorunu kadının erkek arasındaki çatışma olarak alan burjuva akım feminizm, zaten ölü doğmuştur.

Emekçilerin kadın erkek demeden sıkıp sularının çıkarıldığı sistemi görmezden gelen, sosyalist mücadeleyi elinin tersiyle bir kenara iten feminizm, burjuvaziye hizmet ettiğinden dolayı, burjuvazi tarafından hiç engellenmez, desteklenir, alkışlanır.

Lenin;

"Proletarya, kadınların tam kurtuluşu için savaştıktan, kendisini kesinlikle kurtaramaz" diyor Kadın ve Aile adlı kitabında.

Kurtuluş yolu biriciktir; o da sosyalizmdir. Kadın ve erkek emekçiler, her türlü feodal ya da burjuva feminist akımlara karşı, kendi sosyalist partilerinde berabere örgütlenmeli, ezilmişliğin, sömürünün ortadan kalkacağı düzeni yaratmak için kapitalizme, emperyalizme ve onun yedek lastiği durumunda olan sosyal-demokrasi, feminizmin gibi burjuva akımlara karşı mücadele etmelidir. Kapitalizmin dili, dini, ırkı ve CİNSİYETİ, yoktur.

Lenin'in şu sözleri her zaman aklımızda olmalıdır; "Kılavuz ilkeler, gerçek kadın özgürleşmesinin ancak komünizmle olabileceğini kesinlikle dile getirmektedir. Kadının toplumsal ve insani konumu ile üretim araçlarında özel mülkiyet arasındaki çözülmez bağlilik kuvvetle belirtilmelidir. Bununla, kadın haklığı oyununa karşı kalın, silinmez ayırım çizgisi çekilir. (...) Komünist kadın hareketinin kendisi (...) her türlü sömürülenlerin ve ezilenlerin (...) genel yığın hareketinin bir parçası olmalıdır. (...)

Kadınlar olmadan gerçek hiçbir yığın hareketi olamaz." (Kadın ve Aile s.261)

Bunlar kırsal kökenli kadınlardır. Ve kendi yörelerinin sembolik giysileri ile katılmışlardır.

Mitingde atılan bazı sloganlar:

"Susma sustukça cenazeler gelecek", "kadınlar savaş istemiyor", "savaşa hayır" ve daha bir sürü savaş karşıtı sloganlar. Mitingin en ilgi çekici sloganı; "ÇIKARSA TESKERE, MECLİS GİTSİN ASKERE!" idi.

Nazlıca

Nazlı Şahin

Kapitalizm ve Kadın

Kapitalistlerin kesintisiz birikime yönelmelerinin ancak yatırım yaptıkları dalların ürünleri için sürekli genişleyen bir piyasa talebi olması durumunda mümkündür. Kadına özel kozmetik sanayi ve yılda birkaç kez değiştirilen moda kaynaklı giyim sanayi ile bunu başardıkları gözlemleniyor. Kadının bir süs biblosu olmasına ayrılan pay hiçte küçüm-senecek gibi değildir. Eğitime ayrılan paydan daha fazla olduğu bilinen bir gerçekliktir. Kapitalizm bunu sistemini sürdürürebilmek için yapar. Kapitalist sömürü sistemi kadını ucuz iş gücü ve cinsel meta olarak kullanır. Bilinçli şekilde kadının bilgi yetkinliğine ulaşması engellenir. Üniversite okumuş kadında hiç okumamış kadın kadar moda ve kozmetik tutkunu olmaya zorlanır, böylece kadın toplumsal sorunlardan uzaklaştırılır. Çünkü; bilinçli toplumda kadın bilgi yetkinliğine ulaşır-sa kapitalizm için en büyük tehlikedir.

Dünya ekonomisinin geri kalmış bölgelerinin uluslararası sermaye tarafından "fethedilmesi", dünya çapında Pazar paylaşımı mücadelesi kapitalizmin varlığını uzatmasının son çaresidir. Pazarların paylaşılması siyasi ve silahlı çatışmalarla gerçekleşmesinin ise savaş giderlerini artırarak kapitalist sistem için ek bir talep oluşturur, ancak kapitalizm tüm dünyayı fethettiği, kendi üretim biçimini fethedilen ulusal ekonomilere ve pre-kapitalist kırsal kesimlere egemen kıldığı zaman, (ki, bu gün dünyadaki durum böyledir) kapitalizmin çözüm yolları tıkanır ve dünya çapında bir sistem olarak bunalıma sürüklenerek çöküntüye uğrar. Kapitalizmin son aşaması emperyalizmin temel iktisadi özellikleri, giderek yoğunlaşan tekelleşme, banka sermayesiyle sanayi sermayesinin kaynaşmasıyla oluşan mali sermayenin egemenliği ve meta ihracının yerini sermaye ihracının almasıdır.

Kapitalist sömürü sistemi kadını daha derinden sömürür. Günlük yaşamın bütün ağır yükünü çeken kadın emperyalist savaşlarda da en ağır acılar ve yoksullukla karşı karşıya bırakılır. Çünkü emperyalist paylaşım savaşlarında çocuğunu, eşini, kardeşini ve babasını kaybetmekle karşı karşıyadır.

Günümüz toplumunda en acımasız şekilde horlanan, itilen, bir süs biblosu haline dönüştürülmeye çalışılarak bedeni kullanılan kadın, topluma cinsel obje olarak sunulur ve cinsel sömürüyle karşı karşıya kalır.

Her yerde ve her şeyde kullanılan ve ezilen kadının tek kurtuluşu sosyalizmdir.

"Emperyalizm aşamasında kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası sonucunda pazar paylaşımına yönelik emperyalist savaşlar kaçınılmazdır. Yine bu yasa gereğince sosyalist devrimler değişik zamanlarda değişik ülkelerde olgunlaşır" V.İ.Lenin.

Savaşlarda çocuklarımızın, kardeşlerimizin, eş ve babalarımızın acısını çekmek istemiyorsak, barış dolu huzurlu bir toplumda yaşamak istiyorsak, emperyalizme karşı savaşta kadınlarımızın yerini almalı ve bu sömürü sistemine dur demelidir. Gerçek barışa ulaşmak için kadınlar kavgada yerini almalıdır. Kadınsız devrim olmaz.

Sadece 8 Mart'larda değil, yılın her gününde sömürü sistemine karşı durmalı ve emeğimizi, çocuklarımızı daha fazla emperyalizme kurban etmeyelim. Bütün dünya emekçi kadınlarıyla elele, bilinçli bir şekilde barış içinde yaşayabileceğimiz aydınlık yarınlara...

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü.

Yaşasın Sosyalizm.

KİMİ DERKİ

KADIN UZUN KIŞ GECELERİNDE

YATMAK İÇİNDİR.

KİMİ DERKİ

KADIN YEŞİL BİR HARMAN YERİNDE

DOKUZ ZİLLİ KÖÇEK GİBİ

OYNATMAK İÇİNDİR.

KİMİ DERKİ

AYALIMDIR

BOYNUMDA TAŞIDIĞIM VEBALIMDIR.

KİMİ DERKİ HAMUR YOĞURAN.

NE O, NE BU,

NE DÖŞEK, NE KÖÇEK,

NE AYAL, NE VEBAL.

O BENİM KOLLARIM, BACAKLARIM

YAVRUM, ANNEM, KARIM,

KIZKARDEŞİM,

HAYAT ARKADAŞIM,

KAVGADA YOLDAŞIMDIR.

NAZIM HİKMET

time ve dine katılmalıdır.

Yanıt: Yine bazı yerler doğru, çözüm yanlış. Kadının erkek himayesinde birçok yerde geliştiğinden dolayı, kimliğini bulamadığı doğrudur. "Kadın kısmı şunu yapmaz, yakışmaz", "Kadının yeri evidir" gibi "mantıklarla" kadın hapsedilmiştir. Ancak çözüm, bu feminist arkadaşların sandığı gibi ne kadının olumlu yapısının yönetime, ne de dine katılmasıyla gerçekleşir. Çözüm, kapitalizmin erkek, kadın, çocuk demeden herkesi sömürdüğü sisteminin yıkılması, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

3. Marksist Feminizm: Marksist-Feminist anlayışa göre, ataerkil toplumdaki aileye karşı alternatif bir aile tarzı sunulur. Bu anlayış, ataerkil anlayışın yerine iş ortaklığının getirilmesini savunur.

Yanıt: Görüldüğü gibi, bu akımın da diğerleri gibi temelini maddi koşullar değil de, cinsiyet ayrımı oluşturur. İş

İstanbul'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlamaları

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü İstanbul'da oldukça görkemli bir mitingle kutlandı.

Miting aynı zamanda Irak'ta savaşa karşı bir miting havasında geçti.

Katılımcılar önce AK Parti İstanbul il merkezi önünde oturma eylemi yaptılar. Ardından

Çağlayan meydanına yürüdüler.

Yaklaşık 50.000 kişinin yürüdüğü tahmin edilen bu mitingde, sadece Dolapdere

istikametinden gelen kortejler onbinlere yakındı.

Irak savaşının ve Kıbrıs Türk halkının görkemli mitinglerinin de ateşlediği devrimci ortamın etkisi ile miting kalabalıktı. Üstelik çıplak gözle görüldüğü kadariyle katılımcıların en az %70'i kadındı. Ayrıca katılanların büyük çoğunluğu yetişkin yaşlarda işçi, emekçi ve Anadolu kökenli insanlardı. çok sayıda başı bağlı bulunması da dikkati çekici idi.

Bunlar kırsal kökenli kadınlardır. Ve kendi yörelerinin sembolik giysileri ile katılmışlardır.

Mitingde atılan bazı sloganlar:

"Susma sustukça cenazeler gelecek", "kadınlar savaş istemiyor", "savaşa hayır" ve daha bir sürü savaş karşıtı sloganlar. Mitingin en ilgi çekici sloganı; "ÇIKARSA TESKERE, MECLİS GİTSİN ASKERE!" idi.

Grup Yorum üzerine...

Ziya Çelik

Grup Yorum, 1985'te, İstanbul Üniversitesi Basın Yayın öğrencileri tarafından kuruldu. Kurulduğu dönem, 12 Eylül faşizminin net olarak yaşandığı, ülke solunun yenilginin etkilerini üstünden atmaya çalıştığı süreç olması itibarıyla, Grup Yorum, bu toparlanma çabasının sanatsal anlamda öncüsü olmuştur diyebiliriz.

Şöyle ki; o dönemde bırakın protest tarzda bir albüm çıkarmayı, sokakta üç-beş kişinin bir arada yürümesinin bile çok zor olduğu düşünülürse, Grup Yorum'un faşin altına elini sokanlardan olduğu net olarak görülür. O dönemde, Sıyrılıp Gelen (ekim 1987) gibi bir kaseti çıkarmak, gerçekten cesaret gerektiren bir işti. Sinmişliğin, yılmışlığın, döneğin ve de hainliklerin peşpeşe yaşandığı 12 Eylül sonrası dönemde, sisteme, faşist diktatörlüğe devrimci ve kararlı bir tavırla karşı duruşu sanatsal anlamda gerçekleştirebilmek, gerçekten o dönemde çok ihtiyaç duyulan ve bence takdir edilmesi gereken bir tutumdur.

Grup Yorum için bazı kesimlerden "hep kendilerini tekrar ediyorlar", "hep aynı şeyleri söylüyorlar" şeklinde "eleştiriler" gelmiştir. Sanatsal anlamda tükenmişlerin, sisteme karşı duramayan sözde "sol" yapıların bu türde "eleştirilerine" Grup Yorum, bir röportajında şu kısa ve net yanıtı veriyordu;

"Bizim için hep aynı şeyleri söylüyorlar deniliyordu. Evet! Hep aynı şeyler oluyor ki, hep aynı şeyleri söylüyoruz"

Grup Yorum bence sanatsal

anlamda da kalitenin, üreticiliğin adıdır. Grup Yorum'un eserlerinde belli bir tarz vardır. Bu tarz, oturmuş bir tarzdır ve diğer gruplardan, kişilerden ayrımı ve farkı net olarak belli olur. Gerek sözlerdeki mükemmel içerik, gerekse de müziğindeki kalitede ne bir tikanmışlık, ne bir tekdüzellik ne de bir seviyesizlik bulunur. Kullanılan enstrümanların müziğine kattığı zenginlik ve uyum ile sözlerin gerçekleri, halkın durumunu, acılarını, sevinçlerini, özlemlerini, sisteme olan nefretini, umutlarını ve heyecanlarını yansıtmaları, arabeskin yaptığı gibi acılardan zevk almayı değil de, o acılardan, baskıdan, sömüründen nasıl kurtulacağını yolunun gösterilmesi, eserlerin bütünlüğünü ve niteliğini, aynı zamanda da kalitesini net olarak göstermektedir.

Grup Yorum bir röportajında, insanların duygularını hedef aldığını belirtmiştir. Ancak, Grup Yorum bunu, sistemin "müzik grupları", "sanatçıları" gibi halkın duygularını sömürmek, halkı sisteme entegre etmekten farklı olarak, müziğin değiştirici ve dönüştürücü işlevini kullanmak suretiyle, halkın sömüründen, baskıdan, ezilmekten kurtu-

luşunun yollarını göstererek, alternatifini ortaya koyarak, yapılması gerekeni ortaya koyarak gerçekleştirebilir. Zaten Grup Yorum'u, sistemin "sanatçılarından" ayıran başka özelliklerden birisi de budur.

18 yılda 15 kaset çıkaran Grup Yorum, türkülerle, eserleriyle, politik duruşuyla -ki politik duruşla eserleri zaten birbirinden ayrı değildir- oligarşinin devamlı hedeflerinden olmuştur.

Elemanları tutuklanmış, gözaltına alınmış, konserleri yasaklanmış, verilen konserlerine davalar açılmış, tehditler yağdırılmış, Feda isimli son kasetleri de yasaklanmıştır. Bunlar, oligarşinin bildik yöntemlerindendir. Onca baskıya, yıldırma taktiklerine karşın Grup Yorum, her zaman ayakta kalmış, halkın sesini yansıtmaya devam etmiştir. Grup

Yorum'un bir adı da "Hapishane Şarkıcıları" olmuştur artık. Ancak, söylediğimiz gibi, tüm bunlar Grup Yorum'u bitirememiştir. Grup Yorum, bu devamlılığının nedenini şu şekilde ifade ediyor;

"1. Grup Yorum'un kendini ifade ettiği politik kimlikte ve bu kimliğin halkın içinde kökleşmesinde.

2. Grup Yorum elemanlarının grup elemanlarından çok, grubun isminin kurumlaşmasındaki ısrarı."

Son söz niyetine birşeyler söylemek gerekirse; Grup Yorum bugün, halkın, devrimcilerin özlemlerini, umutlarını, kurtuluşun yolunu, halkın örgütlü mücadelesini, kısacası hayatı evrimci bir açıdan ele alması, kendi deyişleriyle; "müziğin kitleleri ayağa kaldırma ve moral verme noktasında bir işlevi olduğunu düşünüyoruz. Araç demiyoruz özellikle, işlevi olduğunu düşünüyoruz" mantığıyla hareket etmesi, bağımsızlık, özgürlük, devrim ve sosyalizm için türkülerini ateş hattına sürmesi nedenleriyle, devrimci sanat kulvarında, tartışılmaz derecede önemli bir yer tutmaktadır. Son söz de yine Grup Yorum'a bırakalım; "Grup Yorum türküler, özgürlük tutkusunun notalara dökülmüş halidir. Özgürlük, Grup Yorum'un tutkusudur"

Piyanist

○ Piyanist, İkinci Dünya Savaşı sırasında, Varşova gettolarında yaşam savaşı veren Yahudi bir piyanistin hikayesini konu alıyor.

5. Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye, en iyi film ve en iyi yönetmen kategorilerinde de 'Bafta' alan film, Oscar'ın en güçlü adayları arasında anılıyor. Wladyslaw Szpilman'ın gerçek yaşam öyküsünü konu alan filmde yönetmen Roman Polanski'nin çocukluk anıları da beyazperdeye yansıyor. Varşova Radyosu'nda çalışan başarılı piyanist Wladyslaw Szpilman, Alman işgalıyla birlikte diğer Yahudiler gibi toplama kampına gönderilmek üzere tutsak edilir ancak ailesiyle birlikte trene bidirilmek üzereyken onu tanıyan bir görevli tarafından kurtarılır. Artık tek başına kalan Szpilman, yaşamını sürekli kaçarak ve yıkıntılarda saklanarak sürdürür.

Polonya tarihinin acılı dönemine bir bakış. Annesini toplama kampında yitiren ve babasıyla birlikte kamptan kaçarak yaşamının bir dönemini tıpkı Szpilman gibi Varşova gettolarında saklanarak geçiren yönetmen Roman Polanski film hakkında "Polonya tarihindeki bu acılı dönemi anlatmayı hep istemişim. Fakat bunun bir otobiyografi olmasını istemedim. Wladyslaw Szpilman'ın hatıralarının ilk bölümünü okuduğumda 'The Pianist'in benim bir sonraki filmim olacağını biliyordum. Tüm dehşetine rağmen sevimli ve umut dolu bir yanı vardı" diyor. Polanski'nin Szpilman'ın hatıralarına 2000 yılında piyanistin oğlu

sayesinde ulaşmış. Savaş başladığında 27 yaşında olan Szpilman, Polonya'nın geleceği en parlak konser piyanistleri arasındaymış. Yahudi oluşu sebebiyle ailesiyle birlikte Varşova gettolarına sürüldükten sonra, bir işbirlikçi sayesinde esir kampı trenlerinden kurtularak hayatta kalmayı başarmış. 1946 yılında kitap haline getirdiği hatıraları yasaklandıysa da, oğlu 1999'da bulduğu yazıları tekrar basarak onu uluslararası üne kavuşturmuş. İşte Polanski de, bu kitaptan yola çıkarak oluşturmuş 'The Pianist'i. Filmde Szpilman'ı 'Bread & Roses' ve 'The Thin Red Line' filmleriyle tanıdığımız Amerikalı aktör Adrien Brody canlandırıyor.

KÜNYE:

Yönetmen: Roman Polanski

Senaryo: Ronald Harwood

Müzik: Wojciech Kilar

Görüntü Yönetmeni: Pawel

Edelman

Oyuncular: Adrien Brody, Frank Finlay, Thomas Kretschmann.

BAHÇEM

Kimbilir şimdi hangi hayatın peşindesin
Söndürmek için çıktığın
Umutların,
Bitimsiz yolculuklarının?
Sarpasardım karanlığında gölgelerin
"AYDINLANDIM" derken kendi eksenim etrafında
Dönmekten başka hiçbir şey
Yapamamışım, bir adım öteye gidememişim
Oysa!
O kadar çok var ki
Parmağımdaki diken çıkarmak için uğraşırken
"UNUTTUĞUM"..."
Ve en önemlisi de kendim
Önceleri kurak bir bahçeydi yüreğim
"KIŞTI!"
Sonra çiçek tohumları ektim
Binbir baharın yeşerdiği
Ve aniden bir şey bitiverdi bahçemin içinde
KARDELEN zannettim
Dikenmiş oysa, nerden bilebilirdim?
Bütün bahçeyi saran, çevreleyen
Etkisine alan ve "BOĞAN".
Her şeye rağmen söküyorum o diken
Bütün bahçeyi yok etmek uğruna
Ve atıyorum.
Biliyorum ellerim kanlar içinde kalacak,
Yüreğimle beraber.
Ama kopan çiçeklerin kökleri
İçinde kalacak bahçemin.
Ve tekrar yeşerteceğim
Bir daha dikenleri yetiştirmemek üzere içinde.
Parmağımda kalan son diken parçasını da
Attığım zaman elimden elimden,
İşte tam o zaman "ÖZGÜR" olacağım.
Ve kimse kopartamayacak
Dağların üstünde
Bulutlarla birlikte süzülürken
Kanatlarımlı!!!

NUR-CAN

Kavgamız

Yusuf ALKIM

Ayağa Kalkma Zamanı

Kıbrıs sorunu burjuvazi temelinde çözmeye çalışmalarının yoğunlaştığı son beş, altı aylık sürecin sonuna doğru yaklaşıyoruz.

Artık halk bu sorunu Denktaş'ın çözmeye niyetinde olmadığını ve statükoyu koruyabilmek için elinden gelen herşeyi yapabileceğinin farkına varmıştır.

Yıllardır Denktaş'ın yanında yer alan birçok kişi artık Denktaş'a karşı durmaktadır.

Ve nihayetinde gerici Erdoğan hükümetine bel bağlayan Kıbrıs Türk Solu da, güvenmesi gereken kişinin Erdoğan değil de Kıbrıs Türk Toplumu olduğunun farkına varıyor.

Şimdi sıra, 30 mart tarihinde Kıbrıs Türk Toplumu olarak demokratik bir şekilde ve yüksek bir katılımı Halk Oylamamızı yapmaktır.

Bu Halk Oylaması tüm dünyaya Denktaş'ın ve Hükümet'in Kıbrıs Türk Toplumu'nu temsil etmediğini açık ve net bir şekilde isbat edecektir.

Şu an toplumumuz içerisinde birçok insan bu oylamanın geçerliliği ve dünya çapında yaratacağı etkilerden kuşku duymaktadır.

Ama unutulmamalıdır ki Romanya örneğinde olduğu gibi dünya birkez daha ezilen ve yok olan bir toplumun sesine kulak vermek zorunda kalacaktır.

30 Mart'a kadar olan sürede Partilerimizden, Sivil Toplum Örgütlerimizden, gencimizden, yaşlımıza kadar tüm bireylere büyük görevler düşmektedir.

Bu kısa ama hayati bir öneme sahip olan süreçte herkes üzerine düşen görevi yerine getirmelidir.

Her iş yeri bir örgüt, her ev bir probagan-da şubesi, her sokak bir seçim kalesi olmalıdır.

30 Mart'a kadar ev-ev, dükkan-dükkan, sınıf-sınıf, mahalle-mahalle, sokak-sokak çalışmalıyız.

30 Mart günü geldiğinde toplumun hiçbir kesiminde ulaşamadığımız, derdimizi anlatamadığımız, dahası faşist kişiler tarafından yalan yanlış bilgilendirmelerle yanıltılmış tek bir kimse bile kalmamalıdır.

Zaman, ayağa kalkma zamanıdır. Zaman, Dünya Emeryalistlerini uyarma zamanıdır.

Yapacağımız bu çalışma belki bizi gerçek bir "Kurtuluşa" taşımayacaktır.

Çünkü "Kurtuluş" Sosyalist Devrim ile gelecektir.

Ama bilinmelidir ki, bu çalışma, şu anki koşullarda Kıbrıs Türk Toplumu'nun yok oluşunu engellemenin tek yoludur.

Aksi halde bizi hızlı ve geriye dönüşü olmayan bir tükeniş beklemektedir.

Kimi arkadaşlarımız bizi oportunistlik yapmakla suçlayabilir.

Ama bilmelidirler ki şu an Kıbrıs Türk Toplumu'nun içinde bulunduğu durum çok kırıktır ve ne yazık ki yıllardır gerçek oportunist olanlar bu toplumu yanlış yönlendirmişlerdir.

Öyle ki Kıbrıs Türk Toplumu şu an AB üyeliğini, bir "Kurtuluş" olarak görmektedir.

Ve bu kısa süreçte sosyalistler olarak kendi gücümüzü de dikkate alacak olursak, toplumdan koparak, "Hayır siz yanlış yapıyorsunuz, biz AB'nin nasıl bir emeryalist kurum olduğunu biliyoruz ve onu ne isterse olsun bu burjuva planı red ediyoruz." Dersek, bunun topluma hiçbir faydası olmaz.

Eğer bizler sosyalizm için mücadele veriyorsak, bu mücadeleyi kendimiz için değil, toplumun kurtuluşu için veriyoruz.

Ve görevimiz, bizlerin doğruyu söyleyip bir kenara çekilmek ve toplumun yok oluşunu seyretmek değil, toplumun yanında yer alıp onu doğruya çekmek olmalıdır.

Eğer bu toplumu gerçek bir "Kurtuluşa" taşıyacaksak, ilk önce onun yok oluşunu önlememiz gerekiyor.

Bunun için şimdi görevimiz, 30 Mart'ta Halk Oylaması'nı başarılı bir şekilde yapmak ve Kıbrıs'ta yaşayan insanların önünü açmaktır.

Özellikle Kuzey'de yaşayan bizlerin, Türkiye ve onun yerli işbirlikçilerinin Baskıcı Rejim'inden kurtulmak için, bu çok önemlidir.

Her şey gerçek Kurtuluş için.
Her şey Sosyalist Devrim için.

Doğruya Doğru

6 Mart 2003' de Özgür Politika gazetesi eski Cumhurbaşkanı François Mitterand'ın danışmanlığını yapan eski Türkiye büyükelçisi ve Ortadoğu uzmanı Eric Rouleau ile bir söyleşiye yer verdi.

Aşağıda bu söyleşiyi yayınıyoruz. Emperyalist güçler arası ilişkilerin gelişme yönü açısından doğru bir yaklaşım sergileniyor. Tabii ki bir emperyalist tarafından. Bu ilişkiler açısından eksik kalan bir nokta şu andaki BM çatısı altında ortaya çıkan çatışmanın nasıl çözüleceğine değinilmemesidir.

Fransa ve Almanya, Rusya'nın ABD-İngiltere ile olan ittifakını kırıp, Rusya ile ittifak oluşturup ABD-İngiliz şer ittifakına karşı bir cephe oluşturup, kendi çıkarlarını koruma amaçlı olarak onları durdurabilecek mi? Durduramasalar da onlara karşı tüm emperyalist dünyanın ekonomik düzenini (ABD-İngiliz hegemonyasına dayanan) alt üst etmeyi göze alabilecekleri mi? Yoksa tüm bunlar üzerinden ABD-İngiliz şer ittifakını biraz daha yıpratıp gelecek günlerde daha iyi imkanları mı bekleyecekler?

Bu soruya cevap yok. Halbuki bugünlerin burjuva-emperyalist diplomasisi alanında en önemli sorun bu!

Bu soruya bizim açık cevap vermemiz imkansız. Yeterli istibharat yok elimizde.

Beklemek ve görmek zorundayız. Ama her halükarda şu noktalara dikkat edilmelidir.

ABD-İngiliz şer ittifakına karşı oluşturulma ihtimali yükselmekte olan Almanya-Fransa-Rusya ittifakı da emperyalist bir ittifaktır. Onların savunur gördükleri BM tamamiyle emperyalist eylemleri haklılaştırma aracına dönüşmüştür. Son dönemki gelişmeler bu dönüşümü kesinleştirme anlamı taşımaktadır. Sonuç şu veya bu olsa da eğer komünizm iş başı yapmazsa sonuç bir bütün olarak ele alındığında emperyalizmin zararına olmayacaktır.

Düşmanlar arasındaki çatılardan yararlanacak bir güç olmalıdır. Buda komünizmdir! Komünizm kendisine, ve kendisiyle birlikte işçi sınıfına bir çekidüzen vermek zorundadır!

İster ABD-İngiliz şer ittifakı Iraktaki savaşı yapsın, ister Türkiye bu savaşa katılsın ve Kürtlere saldırınsın, isterse ABD-İngiliz şer ittifakı bu savaşı yapamasın, gelecek emperyalizmin yönetiminde barbarlığa doğru gelişmektedir.

Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğmak zorunda!

"Avrupa-ABD krizi uzun yıllar sürecek" "Irak meselesi üzerine ABD ile Avrupa arasında patlayan kriz, ABD ve Avrupa ilişkilerinde aynı zamanda AB'nin kendi içinde de çok derin izler bırakacaktır. Bu sadece Irak'ı kapsamıyor. Irak aslında daha önceden varolan krizi patlatan kıvılcımdır."

MURAT AKTAŞ / MHA-PARİS

"ABD aslında Irak'ı işgal etmek istiyor. Saddam sadece bir bahane" diyen Eric Rouleau Irak kriziyle başlayan sürecin ABD ile AB ilişkilerini derinden yaraladığını söyledi. Uzun yıllar Fransa eski Cumhurbaşkanı François Mitterand'ın danışmanlığını yapan eski Türkiye büyükelçisi ve Ortadoğu uzmanı Eric Rouleau ile ABD ile İngiltere öncülüğünde Irak'a olası bir saldırı üzerine başlayan ABD ile Avrupa AB ülkelerinin kendi içinde yaşadığı krizi konuştuk.

Amerika ile Avrupa arasında gelişen bu krizi nasıl tanımlıyorsunuz?

Zaten Avrupalılar ABD'nin hakimiyetine ve baskısına dayanan politikalara tahammül edemiyorlardı. Özellikle de ABD'nin hükümlerine. Yani ABD'nin halklara dayattığı kendinin en iyi çözüm olduğuna inandığı politikalar artık biktirdi. Avrupalılar anladılar ki, ABD'nin sık sık savunduğu şeyler bütün halkların faydasına değil, tamamen ABD çıkarlarıdır. ABD'nin dayattığı sadece ekonomik, petrol ve ticari faydaları değil çünkü bunlar zaten mevcuttur. Özellikle küresel bir egemenlik ve sindirme stratejisidir. Bu Avrupalıların ve Avrupalı devletlerin hissettikleridir. Milyonlarca insanın sokaklara

döküldüğünü gördük. Uzun yıllardır ilk kez böyle bir şey görüyoruz. Ve bunla savaşma karşı olan devletlerin ve hükümetlerin organize ettiği yürüşler değil halkın kendiliğinden ortaya çıkan tepkileridir, düşünceleridir.

Irak meselesi üzerine ABD ile Avrupa arasında patlayan bu kriz, ABD ve Avrupa ilişkilerinde aynı zamanda AB'nin kendi içinde de çok derin izler bırakacaktır. Bunlar aslında yılların biriktirdiği sorunların ya da farklılıkların bir patlamayla getirdiği yaralardır. Bu sadece Irak'ı kapsamıyor. Irak aslında daha önceden varolan krizi patlatan kıvılcımdır.

ABD'li otoriteler uzun yıllar iyi ilişkileri bulunduğu Fransa ve Almanya'yı 'yaşlı Avrupa' olarak tanımladılar. Bu sert tepkiyi nasıl yorumluyorsunuz?

ABD'deki mevcut hükümet Amerika'nın Avrupa tarafından ihanete uğradığını düşünüyor. Şimdi ABD, Almanya ve Fransa'nın yaptığını affetmeyeceğini söyledi. Ki bu aynı zamanda bir tehdit mahiyetinde oldu. Yani eğer savaş olursa, bu savaştan sonra uzun yıllar ABD'nin hesabını sormaya çalışacağı bir olay bu. Kendilerince Avrupalıları nankörlükle suçluyorlar. "Biz sizi nazilerden kurtardık siz şimdi bizi red ediyorsunuz" diyorlar. Elbette ki birçok Fransız, Amerikalılar bize yardım ettiler diye düşünüyor. Onlara karşı böyle bir duruşumuz var. Fakat bize yardım ettiler diye her seferinde yardım edenin emrettiği her şeyi yerine getireceğimiz anlamına da gelmiyor. Yani Amerikalılar bize yaptıklarından dolayı bizim onları sevmemize rağmen söyledikleri emrettikleri her şeyi de yerine getirmeyebileceğimizi anlamadılar. Şimdi biz onlara 'biz sizi seviyoruz ama maalesef bize dayatmak istediklerinizi de kabul edemiyoruz' diyebiliyoruz. Bu aynı zamanda Amerikalılarla Avrupalılar arasındaki farktır da.

Yani siz ABD ile Avrupa arasında gelişen bu önemli görüş ayrılığının sadece devlet politikalarından ibaret olmadığını aynı zamanda halkların da bir karşı duruşu olarak mı görüyorsunuz?

Evet. Ben halkla başladım. Halk politikayı çok iyi bilmiyor, fakat halk ABD'nin Avrupa'ya dayatmada bulunduğunu çok iyi biliyor. Bu reddin hissidir. Fakat Avrupalı devletler ABD'nin Saddam Hüseyin'e değil Irak'a karşı bir savaş düşündüklerini çok iyi biliyorlar. Amerika Irak'ı işgal etmek ve Irak petrolünü tamamen kontrol altına almak istiyor. Saddam Hüseyin sadece bir bahanedir. ABD Irak işgaliyle tüm Ortadoğu'yu ve petrolerini kontrol altına almak istiyor. Böylece Ortadoğu'da S.Arabistan ve diğer Ortadoğu ülkeleri karşısında çok daha güçlü olacaklar. Kimsenin burun kıvrımalarına katlanmak zorunda kalmayacaklar. ABD bu arada Avrupayı tamamen bir uydu haline getirmek istiyor. Avrupa'nın bütün bağımsız ülkelerle olan ticaretini ve ekonomik ilişkilerini zayıflatmak veya kontrol altına almak istiyor.

Bu aynı zamanda ABD'nin Çin ve Rusya gibi ülkelere karşı da yürüttüğü bir küresel stratejisidir. Çünkü Irak bu sözkonusu ülkelere çok uzak değil. Araplar ise Araplara yönelik bir savaş olduğunu düşünüyorlar. Evet bu da doğru ama aslında Araplar zaten ABD'nin egemenliğini çoktan kabul etmişlerdir. Ve neticede bu saldırı aslında bu gezegende yaşayan bütün Amerikalı olmayanlara karşı planlanmıştır.

Amerika dünyaya özellikle de Avrupa'ya yeni birşeyler mi söylemek istiyor?

Dün Afganistan'ı işgal ettiler bugün yarın Irak daha sonra da İran olacaktır sırada. Belki İran askeri olarak olmayacak, ama Amerika artık çok açık biçimde 'biz dünyanın en büyük gücüyüz. Bize kimse karşı koyamaz' ABD'nin çok açık bir biçimde dediği bu. Bugün artık Saddam'ın silahları olmadığını herkes biliyor. Elinde bazı silahlar olsa da bunun Amerika'yı ya da Fransa'yı tehdit edecek kadar olmadığını

hepimiz biliyoruz. Bu yüzden artık Amerika güvenilir değil. Ne derse desin artık kimse ona inanmıyor. Bu çok kötü bir durum. Özellikle ABD ile Avrupa ilişkileri açısından son derece kötü bir durum. İnsanlarla konuştuğunuz zaman güven istersiniz. Güven yoksa arada samimi de olsanız, dürüst de olsanız bile karşınızdakinin 'kafasında acaba ne var acaba?' diye sorarsınız. Bugün artık halklar Amerika'ya güvenmiyor.

İsrail ile nasıl bir bağlantı kurabiliriz? Paralel olarak Şaron'da Filistin topraklarında işgalini sürdürüyor ve saldırılarını devam ediyor...

Şaron ve hükümeti ABD'nin sadece nefret ettikleri bir adamı devirmek için oraya gittiklerini düşünüyorlar. Saddam'ın İsrail'i tehdit edecek güce sahip olduğu doğru değildir ben buna inanmıyorum. Fakat İsrail şahinlerine göre ABD'nin Irak işgali bütün Arap dünyasını zayıflatacaktır. Ve İsrail'in istediği bir anlaşmayı Arap dünyasına dayatmak ve kabul ettirmek bugünden çok çok daha kolay olacaktır. Yani Arap dünyası ve Avrupa güç kaybedecek ve İsrail bu yeni güç dengelerinden faydalanarak rüyasını gerçekleştirecek. Şaron ile adamalarının düşüncesi bu. Sonuçta yapmakta olduklarını sürdürülecektir. Belki savaş sırasında biraz sessiz kalacaktır. Çünkü Amerika savaş boyunca ondan hiçbir şey yapmasını istediler. Bunu istemesinin nedeni de Arap ülkelerinin sessiz kalmasıdır. Fakat olası bir Amerikan zaferinin ardından İsrail'in kendi taleplerini dayatmada çok daha güçlü olacağı da kesindir.

Avrupa ülkelerinin kendi içindeki karşılıklı nasıl değerlendiriyorsunuz? Bazı ülkeler Amerika ile birlikte hareket edeceklerini açıkladılar.

Avrupa ülkelerine baktığımızda çok kötü bir tablo ile karşılaşıyoruz. İlk defa böyle bir bölünme ile karşı karşıyayız. Aynı zamanda halk ile yönetim arasında büyük bir bölünme sözkonusu. Çünkü Bush ile bir destek anlaşmasına imza atılar ki, bu Avrupa Birliği'ne meydan okumadır. Aynı zamanda bu ülkeler hiç kimseyi bilgilendirmeden bu metni yayınladılar. Yani Mösyo Chirac sabah uyanıyor ve bunu gazetelerden öğreniyor. Yani bu ne demek oluyor 'siz Amerikalılara karşısınız ama biz yanlarındayız' bu çok kötü son derece üzücü bir durum. Bu gelecek açısından kötü sonuçların habercisi olabilir. Özellikle Avrupa'ya karşı cephe alan sayın Blair'in tavrı böyle. Avrupa'dan çok uzaklaştı Blair. Bu açılan yaraların kapanması çok uzun zaman alabilir. ABD ile Avrupa ilişkileri AB ülkelerinin kendi aralarındaki ilişkiler ve aynı zamanda BM için de çok üzücü olduğunu düşünüyorum. Çünkü eğer ABD BM'ye rağmen BM'nin onayını almadan bir saldırı gerçekleştirirse o zaman artık BM'nin olmasının hiçbir anlamı hiçbir işlevi kalmıyor.

Bu noktada NATO'nun geleceği için ne söylenebilir? NATO işlevini yitiriyor mu?

NATO biliyorsunuz şimdiye kadar NATO üyesi ülkelerden hiçbirisi hiçbir zaman ABD'nin karşısında olmadı. Bütün tarihi boyunca asla. Ve şimdi NATO'da ABD'ye hayır diyen en az üç ülke var. Bence ilerde muhalif başka ülkeler de olacaktır. Sadece Almanya, Fransa ve Belçika değil. NATO'nun savaşları karşısında bağımsız bir tavır takınacak başka ülkelerin de olacağına inanıyorum. Yani NATO ile olabilirler ABD ile olabilirler, fakat yeni bir eseri var artık. Yani 'biz her şeyi kabul etmiyoruz' anlayışı mevcut. Bu NATO'nun gelecekteki kararlarını da belirleyebilecek bir sonuç olacaktır. Uluslararası ilişkilerde bir dönüş söz konusu. Yani bundan böyle ya ABD'nin hükümlerine evet ya da dostluğa evet ama sadece sizin çıkarlarınıza hayır anlayışı çıktı. İşte bugün burdayız. Yani yolların çakıştığı keşiştiği bir alandayız. Bu yüzden ne olacağını kestirmek biraz zor. Ama eğer Amerikalılar kazanırsa Amerika'ya itaat daha da da benimsenecek,

fakat eğer ABD yenilirse yani bu yenilgi nasıl olur eğer Irak'ı işgal etmeyi beceremezse orada aylar süren bir direnişle karşılaşırsa bu ABD'nin iflası olacaktır.

Afganistan örneğini hatırlarsak ABD ile ötekiler açısından neler değişti?

Amerikalılar Afganistan'da savaşı kazandıklarını düşünüyorlar, ama Fransa gibi birçok ülke ABD'nin Afganistan'da savaşı kazanmadığını düşünüyor. Taliban'ı devirdiler ama Talibancılar hala orda. Bin Ladin'i öldürmek istiyorlardı ama Bin Ladin hala yaşıyor, ülkede birlik sağlamayı düşünüyorlardı ama ülke bölündü. Dolayısıyla halihazırdaki durum ABD için son derece kritik ve zor bir durum. Eğer Irak'ta aynı duruma düşerse bu ABD'nin iflasının başlangıcı demektir. Çünkü bu yöntemlerle terörizme karşı, bağımsızlık isteyen Irak halklarına karşı, birleşmek istemeyen Afganılara karşı bir savaşı yürütemiyorlar. Kuzey Kore örneğine bakın açık açık 'Benim bombaları var' dedi. Ne yapacaklar? Yarın İran ben bağımsız bir ülkeyim bende uranyum alıyorum diyecek. Ne yapacaklar? Amerikalılar bütün dünyaya savaş mı ilan edecekler? Amerikalılar sorunların kollektif bir biçimde fikir birliğiyle çözülebileceğini hala anlayamadılar. Yani bölgede bir sorun varsa, Ortadoğu'da bir konferans düzenlenir bölgede yaşayan halkların katılımı ve talepleri dinlenir ve sorunlara insani çözümler aranır. Kürt sorununa, İsrail-Filistin sorununa Irak sorununa ancak böyle çözüm üretilebilir. Bütün bunlara diplomasi yoluyla çözüm bulunur. Çünkü biz uyar bir dünyada yaşamak istiyoruz. Böyle kaba kuvvetle sorunlar çözülmez, bu yöntem kazanamaz.

Şimdi bu noktada Avrupalı Hristiyan ve Ortadoğulu Müslüman halkların birlikte hareket ettiklerini görüyoruz. Bu gelecekte Müslümanlar ve Hristiyanlar arasında nasıl ilişkiler getirebilir?

Bin Ladin "bu Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler arasında bir savaştır" demişti. Oysa bugün Hristiyanlarla Müslümanların işbirliği yapabileceklerini görüyoruz. Ben Hristiyanlarla Müslümanlar arasında ideolojik bir savaşın olduğuna inanmıyorum. Bunu söyleyen Bin Ladin'di. Bin Ladin büyük bir siyasi, dini çatışma başlatmak istiyor. Fakat başaramadı. Bugün Avrupa'da Irak'ta olası bir savaşa karşı sokaklara dökülen insanlar bir dinle ya da ideoloji ile hareket etmiyorlar ve Irak halklarının dini de onlar için baz değildir. İnsanlarla Irak halkları ile dayanışmak için sokaklara dökülüyorlar. Saddam'a destek verdikleri için değil. Kimse Saddam'ı sevmiyor bunu biliyoruz.

Kürt meselesi çözüm bulmadıkça...

-Kürt meselesi ile ilgili ne tür gelişmeler yaşanabilir bölgede?

Her şey bu krizin nasıl evrileceğine bağlı. Eğer ABD bu savaşı kazanırsa Türkiye de ABD ile bu savaşı kazanacaktır ve mevcut politikasını sürdürebilir. Eğer ABD bu savaşı kaybederse, askeri olarak savaşı kazanabilir bu önemli değildir. Benim kastettiğim eğer ABD Irak'a yerleşemezse bölgeyi kontrolü altına alamazsa ve şimdi olduğu gibi dış dünyada böyle büyük bir muhalefete karşı karşıya kalırsa Türk rejimi de çok zayıflayacaktır. İşte burda çok iyi bir siyasi mücadele yürütülmesi gerekir. İnsan haklarına saygılı bir rejim ve AB üyeliğine yönelik demokratik bir Türkiye talebi ile yürütülen bir mücadele Türkiye'deki sorunları çözer. Çünkü Türkiye'de yaşayan herkes için bugün en iyi garanti Türkiye'nin AB üyesi olmasıdır. Kürt meselesine baktığımızda Kürt meselesinin on yıllardan beridir Türkiye'de demokrasinin varlığı ve yokluğuyla ele alınabileceğini görüyoruz. Kürt meselesine çözüm bulunmadıkça Türkiye demokratikleşemeyecektir.

Annan: "Yolun Sonuna Geldik"

● Kofi Annan: "Bu akşam barış-sever Kıbrıslı Rum, Kıbrıslı Türk, Yunan ve Türklerle büyük bir üzüntüyü paylaşıyorum."

KSG Özel- BM Genel Sekreteri Kofi Annan Lahey'de yürütülen görüşmelerin çökmesinden üzüntü duyduğunu ve mevcut çalışma programı çerçevesinde görüşmelerin sonuçlanması için inanç olmadığını belirtti. 15 Saat süren maraton görüşmenin sonunda başarısızlığı

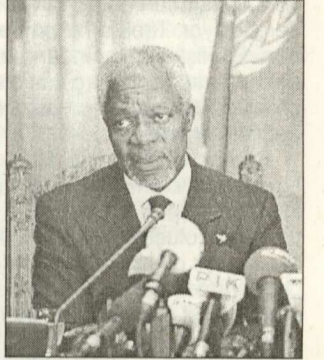
kabul etmek zorunda kalan Annan, Tasos Papadopoulos'un BM Planı'nı eğer Rauf Denktaş da kabul ederse olduğu gibi referenduma sunmayı kabul ettiğini belirtti. BM Genel Sekreteri, açıklamasında Denktaş'ın BM Planı'nı olduğu gibi referenduma sunmayı red ettiğini ve planın temel noktaları-na karşı çıktığını belirtti.

"Yolun sonuna geldik. İki lider görüşmelerin devamında istekli olduklarını belirttiler. Fakat, detaylı ve sıkı bir çalışma programına olan sağlam bir istek olmadığı için Kıbrıs'ta 16 Nisan'da AB üyeliğine girmeden önce detaylı bir çözüme ulaşmak mümkün değildir".

"Bu akşam barışsever Kıbrıslı Rum, Kıbrıslı Türk, Yunan ve Türklerle büyük bir üzüntüyü paylaşıyorum. Böyle bir fir-

satın yakın zamanda bir daha gelebileceğinden emin değilim" şeklinde açıklama yaptı. Annan, Planı'nın masada durduğunu da açıkladı.

Görüşmelerle ilgili açıklama yapan Lord Hannay ve Papadopoulos görüşmelerin çökmesinden Denktaş'ı sorumlu tutarken, Denktaş ise Papadopoulos'u sorumlu gösterdi.

Referandumda evet!

Referandumda evet!

Halkımız, önüne geçilmez bir kararlılık ve irade ile referandumun yapılmasına dönük ağırlığını koymuştur. Bundan geriye dönüş olamaz. Halk iradesi, doğrudan demokrasi yoluyla zaferini ilan edecektir. Bu süreci hiç bir güç engellemeyecektir.

Referandum talebi ve referandumda "evet" artık kaçınılmazdır. Referandumda "evet" ve referandumda "evet" bir gerçeğin artık açığa çıktığının göstergesidir. Referandum sadece "Annan Planı'nın" "evet-hayır" olmayacaktır. Halk iradesinin ezici bir çoğunluğuyla sürece ağırlığını koyup "referandumda evet, referandumda evet" tavrı, aslında "STATÜKOYA HAYIR, STATÜKOYU AYAKTA TUTMAYA ÇALIŞAN REJİME HAYIR"dır.

Bu statüko, halkımızı yokluğa, yoksulluğa, baskı altında "garnizon yaşamına" iten statükodur. Bu statüko, 28 yıldır yağmaya, talana ve talana dayanmaktadır.

İşte bu statükoyu ayakta tutmaya çalışan rejim artık iflas etmiştir. Rejim Denktaşla, Hükümetle, onların arkasındaki bilinen güçlerle ne kadar direnirlerse dirensinler halkın önünde duramayacaklardır.

Halk kararını verdi! Referandumda "evet". Referandumda "evet" demektir. Bu irade statükoya "hayır". Rejime "hayır"dır.

Yoksa rejimin dediği gibi "Annan Planı'nın" bilmem hangi maddesinin hangi bendi değildir.

Ya bu statüko ve arkasındaki rejim güçleri gidecek ve halkın iradesi hakim kılınacak, ya da rejim kazanaacak. Halkımız artık "zincirleri" kırmıştır.

HALK KAZANDI... BU MÜCADELENİN DÖNÜŞÜ YOKTUR.

ZAFER DİRENEN KIBRIS TÜRK HALKININ OLACAKTIR.

Kıbrıs Sosyalist Partisi Merkez Komitesi

ABONELİK FORMU

ADI SOYADI:

ADRESİ :

ABONELİK SÜRESİ: A) 1 Yıl (12 milyon TL) B) 2 Yıl (24 milyon TL)

Gazeteyi size nasıl ulaştıralım:

A) Posta ile

B) Elden

K.S.G BANKA HESAP NO: C03656 K.Türk Öğretmenler Tasarruf Bankası G.Yurt Şubesi

NOT: Banka dekontunu bu forma ile birlikte Sht. İbrahim Yusuf Sok. ATÖ Apt. No:5 Köşklüçiftlik/ Lefkoşa adresine gönderiniz.

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi: Kıvılcım Ltd.

Adres: Şht. İbrahim Yusuf Sok. ATÖ Apt. No:5 K.Çiftlik / Lefkoşa
Tel: 0392 22 70 680 Fax: 22 70 681

Baskı:Mavi Basın-Yayın Ltd.

M. İrfanbey Sok. No 30 Lefkoşa Tel: 0392 228 31 05

web: www.st-cyprus.co.uk

e-mail: st-cypru@st-cyprus.co.uk